

บทนำ

อาการประหลาด

“อ๊วก!”

เสียงอาเจียนอย่างหนักที่ดังเล็ดลอดออกมาจากห้องน้ำเป็นระยะ สร้างความกังวลใจแก่ผู้มาเยือนยิ่งนัก พอกลับจากการพากรรยาไปฮันนีมูน แล้วได้ข่าวว่าพี่ชายป่วย ซึ่งอาการค่อนข้างน่าเป็นห่วง เนื่องจากแพทย์หาสาเหตุไม่พบ อดีต บิน ฟาอัส ผู้เป็นน้องชายจึงรีบเดินทางมาเยี่ยม เพื่อให้เห็นกับตาตัวเอง และเสียงที่ได้ยินก็พิสูจน์ได้ว่าคำรายงานที่ได้ฟังมาจากคนสนิทนั้นไม่ได้พูดเกินความจริงแต่อย่างใด

ผ่านไปนานหลายนาที่ ซิคอัสมาน บิน ฟาอัส บรูซหนุ่มวัยสามสิบสองปีผู้ดำรงตำแหน่งผู้นำสูงสุดแห่งประเทศซาเลียซาน เจ้าของเสียงอาเจียนเมื่อสักครู่ถึงได้หอบเอาร่างกายกำยำที่สูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบเก้าเซนติเมตร ออกมาดันทนออกอย่างคนหมดสภาพ หลังจากที่เกิดความผิดปกติกับร่างกาย ต่อเนื่องมาหลายวัน ใบหน้าหล่อคมที่เคยสดใสเปล่งปลั่งบัดนี้จึงซีดเซียวลงจนเห็นได้ชัด

“พระเจ้า! พี่ดูแย่กว่าที่ผมคิดไว้ตั้งเยอะ”

สภาพอันย่าแย้ไปกว่าที่ตนเองจินตนาการเอาไว้ของพี่ชายทำให้อดิล
เอ่ยทักท้วงด้วยความเป็นห่วง อีกฝ่ายไม่ได้ตอบเพราะกำลังไร้ซึ่งเรี่ยวแรง
ได้แต่หยิบผ้าเย็นที่คนสนิทเตรียมไว้ให้ขึ้นโปะที่ใบหน้าและลำคอเพื่อเรียก
ความสดชื่นให้กับร่างกาย

เมื่อเห็นว่าพี่ชายเอาแต่นั่งเงียบ คนที่มีนิสัยใจร้อนเป็นเอกลักษณ์
จึงเป็นฝ่ายพูดขึ้นอีกรอบ

“ผมว่า...พี่ควรจะพักผ่อนอย่างจริงจังเพื่อไปตรวจร่างกายให้ละเอียด
ดีกว่า”

“เท่าที่จำได้ สองสัปดาห์ที่ผ่านมาฉันตรวจไปห้ารอบแล้วอดิล แต่
ทุกครั้งแพทย์ก็ยังยืนยันคำเดิมคือร่างกายของฉันปกติดีทุกอย่าง”

ไม่ว่าจะเป็นร่างกายภายนอกหรือภายในก็ถูกทีมแพทย์ฝีมือดีทำการ
ตรวจเช็คอย่างละเอียดแล้วทั้งหมด ผลการตรวจที่ออกจากห้องแล็บนั้น
ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่าร่างกายของเขาปกติ ทั้งๆ ที่เจ้าตัวรู้สึกคลื่นไส้
อาเจียนต่อเนื่องกันมาเป็นเวลากว่าสองสัปดาห์เต็ม หนักสุดเห็นจะเป็น
เมื่อวานนี้ ที่คลื่นไส้อาเจียนอย่างรุนแรงจนถึงขั้นต้องระงับการประชุม
ที่สำคัญแบบกลางคัน

“ถ้าอย่างนั้นก็ไปตรวจที่อเมริกากันเลย ที่นั่นเทคโนโลยีทางการแพทย์
ทันสมัยกว่าประเทศเรามาก ต้องรักษาอาการของพี่ได้แน่ๆ”

“ฉันไม่ได้ป่วยถึงขั้นจะเป็นจะตายขนาดนั้นอดิล มันแค่พอรำคาญ
โดยเฉพาะในตอนเช้าๆ แบบนี้”

ผู้เป็นพี่ชายบอกด้วยความหมั่นไส้เมื่อเห็นอาการกระวนกระวายใจ
จนเกินพอดีของน้องชาย

“นั่นหรือหรือ ว่าแต่...นอกจากคลื่นไส้อาเจียนแล้วพี่มีอาการ
อย่างอื่นร่วมอีกหรือเปล่า”

อดิลหรีตถามด้วยความประหลาดใจ เพราะฟังจากที่พี่ชายพูดแล้ว
ทำให้นึกถึงใครบางคนที่อยู่ใต้อาณัติหลังเดียวกับตน ใครบางคนที...

แพ่ห้องอย่างรุนแรง

“อาการอย่างอื่นหรือ ก็...มีวงนอนบ่อย ตั้งแต่เริ่มมีอาการคลื่นไส้นี้ หลังอาหารมือเที่ยงฉันจำได้ว่าตัวเองนอนแทบทุกวัน แถมยังรู้สึกวุ่นนอนเท่าไรก็ไม่รู้จักอิ่ม ซึ่งปกตินายก็รู้ว่าฉันเคยนอนตอนกลางวันเสียที่ไหน”

ชัดมาก ชัดเลย อาการเหมือนสาวใช้ที่คฤหาสน์ไม่มีผิด พอดิลกลับจากฮันนีมูนก็ได้รับข่าวดีจากบอดีการ์ดคนสนิทว่าภรรยาตัวน้อยของอีธานตั้งครรรภ์ได้หกสัปดาห์แล้ว แต่ปัญหาคือเธอกำลังแพ่ห้องอย่างหนัก เนื่องจากมีครรรภ์แฝด และอาการทั้งหมดที่พี่ชายเล่ามาก็เหมือนกับภรรยาของลูกน้องคนสนิททุกประการ

“รู้ไหม ถ้าพี่มีเมียเป็นตัวเป็นตน ผมคงเดาอาการของพี่ได้ไม่ยาก แต่ว่าตอนนี้พี่กลับไม่มีใคร ผมเลยเดาไม่ถูก”

ผู้เป็นน้องชายบอกพลางใช้มือลูบคางอย่างใช้ความคิด แม้จะรู้ระแคะระคายเรื่องระหว่างพี่ชายกับพี่สาวของภรรยาตัวเองอยู่ไม่น้อย แต่อดิลก็ไม่อาจหยั่งรู้ได้ถึงความสัมพันธ์ของคนทั้งสองว่าลึกซึ้งกันถึงขั้นไหน

“แล้วอาการของฉันมันเกี่ยวอะไรกับเรื่องมีเมียหรือไม่มีไม่ทราบ!”

ผู้เป็นพี่ชายถามเสียงขุ่น คนยิ่งเวียนหัวยิ่งมาพูดอะไรที่วกวนววนประสาทมากกว่าเดิม

“ก็ถ้าพี่มีเมีย ผมก็จะฟันธงให้ว่าอาการที่พี่กำลังเป็นมันคืออาการแพ่ห้องแทนเมียนะสิ ถ้ามได้”

“นายเชื่อเรื่องประโลมโลกพรรค์นี้ได้ยังไงกัน อีกอย่างฉันยังไม่มีเมียเป็นตัวเป็นตนแล้วจะให้ฉันแพ่ห้องแทนใคร ให้ตายเหอะ!”

คนฟังร้ายยาวก่อนจะปิดท้ายด้วยการสบถอย่างหัวเสีย เพราะชายหนุ่มมองว่ามันเป็นเรื่องเหนือธรรมชาติที่ยากจะทำใจให้เชื่อได้

แม้ว่าในใจจะต่อต้านไม่ยอมรับในสิ่งที่น้องชายพูดไปเมื่อสักครู่ แต่สมองกลับอดคิดถึงใครบางคนไม่ได้ ใครบางคนที่ยากไปแล้วเป็นเวลาเกือบสองเดือน เป็นไปได้ไหมว่าเธอกำลังตั้งครรรภ์ แต่แล้วกลับต้องสลัดความคิด

นั่นทิ้งไป เมื่อรู้อยู่แก่ใจว่าหลังจากที่มีความสัมพันธ์อันลึกซึ้ง หญิงสาว
ใจจดใจจ่อแค่ไหนกับการกินยาคุมฉุกเฉิน

คิดถึงเรื่องนี้ที่เรารู้สึกหงุดหงิดใจโดยไม่ทราบสาเหตุ อันที่จริงแล้ว
เขาควรยินดีที่เธอยินยอมกินไปอย่างนั้นนั่นมันถึงจะถูกต้อง จะได้ไม่เกิดปัญหา
ตามมาในภายหลัง เพราะเขาตั้งปณิธานเอาไว้แล้วว่าชาตินี้จะไม่มีการครอบครอง
เขาจะไม่ยอมให้เด็กเกิดมาเพื่อมีชีวิตที่โหยหาแต่ความรักความอบอุ่นจาก
บิดาเหมือนกับตัวเองเป็นอันขาด ตลอดช่วงเวลาที่บิดาอุทิศกายให้กับ
ประเทศซาอุดีอาระเบีย อัสมานยังจำความรู้สึกโหยหาและว่าเหวในวัยเยาว์ได้ดี
ยิ่งถึงคราที่บิดาต้องจากไปอย่างไม่เป็นวันหวนกลับเพราะถูกลอบสังหารขณะที่
เดินทางออกเยี่ยมประชาชนในถิ่นทุรกันดารนั้น ชายหนุ่มยิ่งทรมานกับการ
ที่ต้องแบกรับความเจ็บปวดจากการสูญเสียอย่างหนักหน่วง ถึงตอนนี่ที่ต้อง
ดำรงตำแหน่งเดียวกันกับบิดา เขาจึงไม่อยากให้ใครก็ตามที่อาจเกิดมาต้อง
แบกรับความทรมานเหมือนกับที่ตัวเองเคยได้รับ แต่ลึกๆ แล้ว...ทำไม
ใจหนึ่งถึงได้รู้สึกผิดยิ่งนัก เมื่อคิดว่าตนเองคือผู้ที่มีส่วนร่วมในการทำลาย
ชีวิตน้อยๆ ที่อาจก่อกำเนิดขึ้นโดยธรรมชาติ เรื่องนี้ช่างสร้างความทรมานใจ
ให้กับอัสมานไม่จบไม่สิ้นตราบนานเท่าทุกวันนี้

“พี่จะคิดยังไงมันก็เรื่องของพี่ แต่สำหรับผม ผมไม่เคยมองว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องประโลมโลก เพราะท่านแม่เคยเล่าให้ฟังว่า ท่านพ่อของเราก็เคยมีอาการแบบนี้มาแล้วเมื่อครั้งที่ท่านแม่อุ้มท้องพี่ เว้นเสียแต่ว่า...พี่จะแก้งลิ้ม”

เห็นพี่ชายหนึ่งเงิบไปนานหลายนาที อดีตจึงเอ่ยทำลายความเงิบขึ้น
และการทบทวนความทรงจำในเรื่องนี้หนึ่งเองที่ตอกย้ำอาการที่เป็นอยู่จนทำให้
ผู้เป็นพี่ชายถึงกับหน้าซีดเผือดมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

“น้ำขิงอุ่นๆ มาแล้วครับ”

จังหวะนั้นเอง คนสนิทอย่างอิวานก็นำเครื่องดื่มที่กลายเป็นเครื่องดื่ม
ประจำในทุกเช้าของท่านซีดเข้ามาเสิร์ฟพอดี

“ส่วนนี้ กาแฟของนายน้อยครับ”

“ขอบใจ เจ้านายของนายนี้คือชะมัด หน้าซีดยิ่งกว่าไก่ต้มยังบอกไม่เป็นอะไรมากอีก”

อดิสรับถ้วยกาแฟจากอิวาน แต่ไม่ลืมที่จะแขวะพี่ชายเพื่อให้เลขาฯ คนสนิทได้ช่วยเคี้ยวเชื้อมากขึ้น

“อันที่จริงท่านซีคน่าจะไปตรวจที่ต่างประเทศให้แน่ชัดตามที่นายน้อย แนะนำนะครับ ทุกคนจะได้เบาใจ”

จากที่ยืนฟังการสนทนาระหว่างพี่น้องอยู่ไม่ห่าง ทำให้อิวานได้ยินทุกประโยคอย่างชัดเจน และชายหนุ่มก็เห็นด้วยกับคำแนะนำของอดิสรเป็นอย่างดี

“ฉันบอกแล้วว่าไม่ได้เป็นอะไรมาก ทำไมทุกคนชอบทำให้เรื่องเล็ก กลายเป็นเรื่องใหญ่หนัก”

ร่างใหญ่ที่กลืนน้ำขิงลงท้องไปแล้วกว่าครึ่งแก้วพูดเสียงติตร้าคาญ ยิ่งเห็นสายตาทิ่มมองมาแบบไม่แตกต่างกันของน้องชายกับคนสนิทยิ่งรู้สึก หงุดหงิดเข้าไปใหญ่ เพราะสายของคนทั้งคู่ นั้นมันแสดงออกถึงว่าเขากำลัง ทำตัวเหมือนเด็กดื้อไม่มีผิด!

“ก็ได้ ๆ เขาเป็นว่าภายในหนึ่งสัปดาห์หลังจากนี้ถ้าอาการไม่ดีขึ้น ฉันจะยอมไปตรวจที่อเมริกาตามที่นายเสนอแนะ โอเค”

ในที่สุดคนที่ทนต่อแรงกดดันทางสายตาก็ไม่ไหวจึงเอ่ยตัดร้าคาญอย่างจำใจ ทำให้น้องชายและคนสนิทเพยยิ้มกว้างด้วยความโล่งใจกันทั้งคู่

“ได้ยินแบบนี้ผมค่อยสบายใจ พักผ่อนเยอะๆ นะครับพี่ชาย จะได้หายเร็วๆ”

“อืม ขอบใจที่มาเยี่ยม อ้อ! ได้ยินข่าวว่าก่อนจะกลับมาที่นี้นายแวะไปเมืองไทยมาไม่ใช่หรือ ครอบครัวของคุณณดาดาเป็นยังไงบ้าง พวกเขาสบายดีไหม”

ใจจริงอัสมานก็อยากจะถามถึงพี่สาวของณดาดาโดยตรง แต่เพราะความท่ามกละเอวเขาชื่อภรรยาของน้องชายมาอ้างแทน และคำตอบที่ได้ยิน

ก็ทำให้เจ้าของคำถามต้องเกิดอาการวูบไหวผ่าน่านดวงตา แต่ก็เพียงชั่วครู่เท่านั้น ก่อนที่จะรีบปรับสีหน้าให้เรียบนิ่งดังเดิมเพื่อไม่ให้ห้องชายสังเกตเห็นถึงความผิดปกติ

“คุณดาราท่านสบายดีครับ ส่วนพี่สาวของนิ่ม ได้ยินว่าเธออาสาไปสอนหนังสือเด็กๆ ในถิ่นทุรกันดารทางภาคเหนือของประเทศไทย แต่ด้วยเหตุผลอะไรนั้น...ผมไม่ทราบ”

อดิสร่ำถึงมารดาของเมียรัก และชื่อเรียกง่ายๆ ก็ทำให้คนฟังเข้าใจอยู่ในที่ว่าเขาหมายถึงณดาตาว ขณะที่เล่าก็แอบสังเกตเห็นปฏิกิริยาของพี่ชายไปด้วย แต่เมื่อเห็นเพียงความนิ่งและสายตาทอแสงเปลวจึงไม่คิดจะเข้าซ้ำอีกต่อไป

“ผมไปละ พักนี้นายคงต้องเหนื่อยหน่อยนะอิวาน”

บอกลาพี่ชาย ประโยคท้ายหันไปให้กำลังใจคนสนิทที่ติดตามรับใช้พี่ชายมานาน

“ไม่เป็นไรครับ ผมยินดี”

ให้หลังห้องชายที่เดินออกจากห้องไป ร่างใหญ่จึงหันมาสบตากับเลขาฯ ด้วยใบหน้าเรียบนิ่งแบบเดาไม่ออกว่ากำลังอยู่ในอารมณ์แบบใด เห็นอย่างนั้นอิวานเลยลองเสียงที่จะเฝ้าถามในสิ่งที่ค้างคาอยู่ในใจออกไปด้วยอาการวูบไหวในดวงตาของเจ้านายหนุ่มเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ไม่อาจรอดพ้นสายตาของบอดีการ์ดผู้รักดีไปได้นั่นเอง

“เอ่อ...เรื่องที่นายน้อยพูดเมื่อครู่ ชิคคิดว่าเป็นเรื่องไร้สาระจริงๆ เหรอครับ”

ดวงตาคมสีเทาที่ตัวดกกลับมามองลูกน้องคนสนิทมีสีเข้มขึ้นทันตาเมื่อได้ยินคำถามกวนใจ ด้วยรู้ดีว่าอิวานหมายถึงเรื่องใด

เจ้านายหนุ่มไม่ยอมตอบคำถาม แต่เลือกที่จะถามกลับเสียงห้วน

“นายเองก็เชื่อเรื่องเหลวไหลพวกรักนี้ด้วยหรืออิวาน”

“ก็ไม่เชิงครับ”

อัสมานไม่ได้แปลกใจที่ได้ยินคำตอบ เพราะอิวานก็คงเป็นอีกคนที่โดนปลูกฝังเรื่องไร้สาระนี้ไว้ในสมอง...แพ้ห้องแทนเมีย

ซึ่งแม้ว่าคำพูดที่ถามจะออกไปในทำนองหยัน แต่ลึกๆ แล้วอัสมานก็ไม่อาจปฏิเสธได้แบบเต็มปากเต็มคำว่ามันเป็นไปได้ แน่หนอนว่าเรื่องนี้สร้างความกังวลขึ้นในใจอย่างท่วมท้น

“ฉันจะนอนพักสักงีบ ถ้าไม่มีเรื่องด่วนก็ห้ามให้ใครรบกวนเด็ดขาด”

หลังจากนั่งเฝ้ายามไปครู่ใหญ่ เจ้านายหนุ่มก็เลือกที่จะเปลี่ยนเรื่องเพื่อตัดบทแบบไม่มีบี๊ไม่มีชลุ่ย ถึงอย่างนั้นคนสติดีอย่างอิวานก็ยังเฝ้ายามเฝียงคำพูดของผู้เป็นนายได้ทัน

“แต่ว่า...ซิคยังไม่ได้รับมือเข้าเลยนะครับ”

“วันนี้ฉันของดกก็แล้วกัน”

“ครับซิค”

เมื่อเห็นใบหน้าที่บ่งบอกว่ากลืนอะไรไม่ลง อิวานจึงรับคำสั่งแล้วได้แต่มองตามหลังเจ้านายที่เดินหายเข้าไปยังห้องนอนของตนเองด้วยความเป็นห่วง ก่อนที่ร่างใหญ่ของบอดีการ์ดมือหนึ่งที่ฟ่วงด้วยตำแหน่งเลขานุการจะถอนหายใจยาวแล้วพูดกับตนเองเพียงลำพัง ก่อนที่จะถอนหายใจอีกครั้งอย่างกลัดกลุ้มเป็นการตบท้าย

“ทั้งๆ ที่ลืมนเข้าไม่ได้ แล้วทำไมยอมปล่อยให้เขาหลุดออกไปจากกรงอย่างง่ายดายแบบนั้น เฮ้อ...”

รางสูงใหญ่ที่สวมเพียงกางเกงนอนตัวเดียวเอนกายลงบนที่นอนนุ่มอย่างคนที่เมื่อยล้าสุดกำลัง ทั้งๆ ที่พยายามสั่งตัวเองให้ลืมนเรื่องราวที่ผ่านมาให้หมด แต่หัวใจกลับไม่เชื่อฟัง มันเอาแต่ดิ้นรนคิดถึงอยู่ทุกคำเข้า ยิ่งได้ยินน้องชายบอกว่าตอนนี้หญิงสาวที่ไม่เคยห่างหายไปจากห้วงคำนึงไปอยู่ในถิ่นทุรกันดาร หัวใจที่คิดว่ามันด้านชาไปแล้วถึงกับกระตุกอย่างรุนแรง

“เธอทำแบบนั้นไปเพื่ออะไรกัน”

อัสมานถามตัวเองด้วยความสับสน ด้วยรู้ว่าผู้หญิงคนนั้นให้ความสำคัญกับเรื่องเงินทองพอสมควร จากที่เคยสั่งให้คนของตัวเองสืบประวัติ ทำให้รู้ว่าเธอพยายามทำงานอย่างเต็มความสามารถเพื่อที่จะถีบตัวเองให้ขึ้นมายกระดับชำนาญการ แน่หนอนว่าเป้าหมายสูงสุดคือค่าตอบแทนก้อนโตนั่นเอง ซึ่งการทำงานด้านอาสนั้นมันมีค่าตอบแทนเพียงน้อยนิด หรือบางทีอาจไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ฟังแล้วช่างขัดกับความมุ่งมั่นตั้งใจของเธออย่างสิ้นเชิง

“หรือว่าหาอะไรทำเพื่อให้ลืมเรื่องของเรา”

อัสมานเดาเหตุผลเสียขึ้น ช่างน่าสมเพชสิ้นดี ที่ผู้ชายเพียบพร้อมอย่างเขาโดนผู้หญิงตัวเล็กๆ ตีจาก เจ้าหล่อนจากไปพร้อมกับค่าเสียหายอันแพงลิ่วที่เธอเรียกร้องจนพอใจ โดยปฏิเสธความรับผิดชอบทางกายและใจจากเขาแบบไม่มีดี!

ชายหนุ่มไม่เคยเจอผู้หญิงคนไหนใจเด็ดถึงเพียงนี้ ที่ยอมแลกสิ่งสำคัญเพื่อน้องสาวอันเป็นที่รัก ตั้งแต่แรกเห็นอัสมานก็คิดว่าความสวยอย่างป็นธรรมชาติของผู้หญิงคนนั้นเป็นสิ่งอันตรายต่อหัวใจ เขาจึงตัดปัญหาด้วยการยอมจ่ายเงินชดเชยก้อนโตเพื่อให้เธอถอดใจยอมสละตำแหน่งใหม่แล้วกลับไปทำงานที่เดิม อีกอย่าง เพราะไม่ต้องการให้นักบิโตรเคมีที่เป็นผู้หญิงมาทำงานท่ามกลางทะเลทรายอันร้อนระอุ หากทว่าเธอกลับตั้งร้านเพราะเหตุผลบางประการ ทำให้เขานึกอยากเล่นเกมเอาเถิดเจ้าล่อกับเธอ ไม่คิดเลยว่าเธอจะใจกล้าบ้าบิ่นรับข้อเสนอของเขาอย่างง่ายดาย

อัสมานเลือกที่จะโยนความผิดทั้งหมดให้กับผู้หญิงตัวเล็กๆ เพียงคนเดียว เพราะความสวยสดงดงามของเธอ เพราะแววตาเด็ดเดี่ยวที่ดูดีอ้วนของเธอ และท่าทางอวดดีไม่เหมือนใครของเธอที่ ทำให้เขานึกอยากกำราบ อยากเอาชนะ สุดท้ายเขาเลยต้องกลายเป็นคนบ้าที่กระโจนลงไปในเหวลึกแล้วหาทางขึ้นไม่ได้จนถึงทุกวันนี้

ร่างห่านอนพลิกไปมาอย่างกระสับกระส่าย บอกคนสนิทไปอย่างนั้นเองว่าจะนอนพักก่อน แท้จริงแล้วแค่ต้องการความเป็นส่วนตัวเพื่อทบทวนเรื่องราวที่ผ่านมา ว่าทำไมถึงลืมนัดผู้หญิงจอมอวดดีคนนั้นไม่ได้สักที ยิ่งคิดหาเหตุผลมารองรับไม่ได้ยิ่งเกิดความสับสนจนเริ่มปวดขมับ หนักเข้าจึงส่งข้อความหาคนสนิทเพื่อขอายาคลายประสาทลึกลับเม็ดหวังดับความฟุ้งซ่านที่กำลังเกิดขึ้นในใจ

“ไหนดละ ยาที่ฉันสั่ง”

ถามด้วยความแปลกใจเมื่อเห็นอีวานเข้ามามือเปล่า

“ซิคฟิงยานอนหลับถึงกินไปแล้วนะครับ ผมเกรงว่าร่างกายอาจได้รับผลข้างเคียง”

“ฉันไม่เคยกินเกินขนาดนะ...แค่ตามที่แพทย์สั่ง”

“แต่เมื่อก่อนซิคไม่เคยต้องฟิงยาพวกนี้เลยนะครับ”

อีวานแย้ง ตั้งแต่ผู้หญิงคนนั้นจากไปนี่เองที่ทำให้ท่านซิคหันมาฟิงยาประเภทนี้ แรกๆ ยังห่างสองสามวันที่ แต่ระยะหลังมานี้กินทุกวันก็ว่าได้

“อย่าเรื่องมากเลยอีวาน ไปเอามา ตอนนี้นัดอยากพักจริงๆ”

“ผมจะเอามาให้ครับ ถ้าท่านซิคยอมรับปากว่าจะใช้มันเป็นครั้งสุดท้าย”

แม้รู้ดีว่าตนไม่ได้มีอำนาจเพียงพอในการต่อรองกับคนที่กุมอำนาจสูงสุดอย่างท่านผู้นำ แต่ความเป็นห่วงจากใจที่มีมากล้นก็ทำให้อีวานกล้าที่จะเสี่ยง

“ตกลง ฉันรับปากก็ได้ ที่นี้ก็ไปเอามาเสียที ขอยาแก้ปวดด้วยนะ”

คนที่อยากพักสมองเต็มที่ตัดความรำคาญ เพราะตอนนี้เริ่มปวดหัวตุบๆ จนแทบระเบิด

ครูเดียวคนสนิทก็กลับเข้ามาพร้อมกับยาที่ต้องการและแก้วน้ำในมือ กรอกเม็ดยาที่อยู่ในถ้วยใบเล็กลงคอได้จึงดื่มน้ำตามเข้าไปหลายอีก เสร็จเรียบร้อยจึงส่งภาชนะในมือคืนให้พร้อมกับคำขอบคุณ

“ขอบใจ”

“ผมอยู่หน้าห้องนะครับ ท่านซีคต้องการอะไรก็เรียกได้ตลอด”

“อืม นายออกไปได้แล้ว”

สิ้นคำสั่งอิวานก็โค้งกายให้อย่างนอบน้อม ก่อนจะเดินออกจากห้องไปด้วยฝีเท้าอันเงียบกริบ ปลอ่ยให้เจ้านายได้พักผ่อนตามที่ต้องการ ไม่นานร่างใหญ่ที่ทอดกายลงบนที่นอนก็ผล็อยหลับไปด้วยฤทธิ์ยา

“หนู่มน้อย เธอขึ้นไปนั่งทำอะไรอยู่บนนั้น มันอันตรายนะ”

เสียงหัวหน้าคุมเงขึ้นถามเจ้าตัวบ้อมที่นั่งห้อยขาอยู่บนกิ่งไม้ขนาดเล็กที่ไหวเอนเนียบนาบจนน่ากลัวว่าจะตกลงมายามที่เจ้าตัวแกว่งขาเล่น

“หนูมารอฟ่อกลับบ้านซะ”

“เห็นมารออย่างนี้ทุกวัน พ่อหนูทำงานอยู่แถวนี้หรือ”

เท่าที่สังเกต เห็นที่ไรเจ้าตัวบ้อมก็นั่งอยู่ตรงนี้ทุกที

“ใช่ซะ พ่อหนูทำงานอยู่แถวนี้ งานอะไรก็ไม่รู้ บางวันก็ทำจนเข้าไม่ยอมหลับยอมนอน”

“มัวแล้วเจ้าหนู ประเทศของฉันไม่เคยใช้แรงงานคนเกินที่กฎหมายกำหนด จะมีงานอย่างที่เธอว่าได้อย่างไรกันฮี้”

ชายร่างใหญ่รีบแย้ง เพราะประเทศที่ตนปกครองค่อนข้างเข้มงวดในเรื่องนี้ แต่หนู่มน้อยกลับยืนยันกรานคำเดิม

“หนูไม่ได้มัวซะ พ่อหนูทำงานหนักทุกวันจริงๆ”

ใบหน้าหล่อเหลาทำสีหน้าครุ่นคิด เด็กคนนี้ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะเกินห้าขวบ แต่กลับมีคำพูดคำจาเป็นผู้ใหญ่เกินวัย สุดท้ายจึงลองถามข้อมูลส่วนตัวเด็กน้อยด้วยความใคร่รู้

“ไหนบอกมาซิ ว่าพ่อของเธอชื่ออะไร”

“ชื่ออัสมานซะ”

ชื่อที่ได้ยินทำเอาร่างใหญ่ถึงกับผงะไปเล็กน้อย ด้วยรู้สึกประหลาดใจในความบังเอิญ ไม่น่าเชื่อว่าพ่อของหนู่มน้อยจะมีชื่อเหมือนกับตนเองได้

“แล้วแม่ของเธอล่ะ ชื่ออะไร”

“แม่ชื่อแม่หนุ่ม”

“เหลวไหล! มันจะเป็นไปได้ยังไงกัน เป็นเด็กเป็นเล็กหัดพูดจาโกหก แล้วเธอรู้หรือเปล่าว่ากำลังพูดอยู่กับใคร”

อัสมานตะคอกกลับอย่างเกรี้ยวกราดจนลืมนึกไปว่าหนูน้อยเป็นเพียงแค่เด็กตัวเล็กๆ เท่านั้น ถึงอย่างนั้นเจ้าหนูกลับไม่มีที่ท่าของการหวาดกลัวให้เห็นเลยสักนิด เห็นก็แต่ดวงตากกลมโตสีเทาเข้มไม่ต่างจากตนเอง ที่กำลังแสดงออกถึงการตัดพ้อแถมต่อว่าอย่างเปิดเผย

“หนูไม่ได้โกหก แม่หนุ่มสอนว่าการโกหกเป็นเรื่องที่ไม่ดี”

ดวงตาคมดุมองเด็กชายตัวน้อยอย่างซึ่งใจ ยอมรับว่าทุกคำที่เด็กน้อยพูดมานั้นกระแทกอกข้างซ้ายจนสิ้นสะเทือน แต่ก็ไม่อาจยอมรับเรื่องที่ว่าเจ้าตัวป้อมกู่ขึ้นมาได้ เพราะความจริงมันย่ำชัดว่าตัวเองยังไม่เคยมีลูกแม้แต่คนเดียว แล้วเด็กนี้จะมาแอบอ้างได้อย่างไรกัน แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ร่างป้อมก็กระโดดลงมาสู่พื้นแล้ววิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

“เดี๋ยวก่อนลืเจ้าหนู จะรีบไปไหน เดี่ยว!”

เสียงเรียกตะโกนก้องที่แผดขึ้นดังลั่นทำให้ร่างใหญ่ที่กำลังหลับไหลสะดุ้งตื่นทันควัน ไม่นานที่คนสนิทที่ยืนอยู่หน้าห้องก็เปิดประตูพรวดพราดเข้ามา

“เกิดอะไรขึ้นครับซิค”

อีวานร้องถามด้วยความตกอกตกใจ เมื่อสักครู่เสียงของท่านซิคดังลอดออกไปถึงด้านนอก ขนาดว่าห้องนี้สามารถกั้นเสียงได้ดียิ่งได้ยินนี้แสดงว่าเจ้านายร้องดังเอาการ

“ไม่มีอะไร แค่ความฝันนะ”

“ฝันร้ายหรือครับ”

“เปล่า”

“อ้าว! แล้วทำไมถึงร้องเสียงดังเชียวครับ”

คนถูกถามทำสีหน้าลำบากใจด้วยไม่รู้จะเริ่มเล่าอย่างไรดี อันที่จริงนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผ่นเห็นเด็กคนนี้ ตลอดสองสัปดาห์มานี้สิ่งที่หำรอบเห็นจะได้

“เอาไว้ฉันจะเล่าให้ฟังทีหลัง นายช่วยไปบอกแม่บ้านว่าฉันต้องการกาแพกับขนมปัง อาบน้ำเสร็จเดี๋ยวจฉันจะออกไป วันนี้ไม่มีเรื่องด่วนใช่ไหม”

“ไม่มีครับ”

“ไม่มีก็ดีแล้ว ฉันว่าจะไปพบท่านแม่สักหน่อย”

บอกเสร็จก็สะบัดผ้าห่มผืนบางออกจากกายแล้วมุ่งตรงไปยังห้องน้ำ ปล່อยให้คนสนิทยืนคว้างอยู่เพียงลำพังด้วยอาการงวยงไม่หาย

“แปลก! ไม่ได้ฝันร้ายแล้วทำไมร้องสะดุ้ง!”

เรื่องประโลมโลก

“ลูกรัก แม่ทำขนมหวานเสร็จพอดีว่าจะเอาไปให้ลูกชิมที่ตึกโน้น”
ท่านหญิงซาเมียร์เอ่ยทักลูกชายคนโต เมื่อสักครู่ลูกชายคนรองก็เพิ่ง
จะล่ำลากลับเหมืองไป พอร่างสูงใหญ่เดินเข้ามาใกล้ๆ นางจึงได้เห็นว่ามัน
ใบหน้าหล่อเหลาซี้ดลงกว่าทุกวัน

“อัสมาน พักนี้ลูกดูชုပ်ไปมากเลยนะ”

สองมือที่ผิวเริ่มเหี่ยวยุ่นไปตามกาลเวลาลูบสองแก้มสากด้วยความ
อาหาร

“ท่านแม่อย่าห่วงไปเลยครับ ผมรับปากกับอติลแล้วว่าภายใน
สัปดาห์นี้ ถ้าอาการไม่ดีขึ้นจะยอมไปตรวจที่อเมริกา”

“ดีล่ะ แม่จะได้คลายใจเสียที ลูกมาก็ดีแล้ว จะได้ชิมขนมที่แม่ทำ
ไปนั่งรอสักครู่จะ”

“เอ่อ...”

จะปฏิเสธกับมารดาว่าตนเองไม่เคยชอบของหวาน แต่ก็ไม่ทันเมื่อ
มารดาเดินหายเข้าไปในส่วนของห้องทำครัวแล้วอย่างรวดเร็ว อยากรู้ว่าแต่ให้

กินเองเลย แต่เห็นคนอื่นกินยังรู้สึกเสียนในลำคอแทน พุดถึงเรื่องของหวาน ก็พานให้นึกไปถึงผู้หญิงคนนั้นอีกจนได้ รายนั้นชอบเป็นชีวิตจิตใจ แถมยังเจาะจงเป็นพวกขนมไทยที่หวานเลี่ยนจบแสบคออีกต่างหาก ไม่รู้ว่ากินเข้าไปได้อย่างไร

“อัสมาน”

ร่างใหญ่ที่นั่งคิดอะไรเพลินๆ จนไม่รู้ตัวว่ามารตามายืนใกล้ๆ ได้ ลักพักแล้วถึงกับสะดุ้งนิดๆ

“ครับ ท่านแม่”

“คิดอะไรอยู่ล่ะ ปกติแม่ไม่เคยเห็นลูกนั่งเหม่อลอยแบบนี้”

ถามพร้อมกับวางจานขนมลงตรงหน้า

“ไม่มีอะไรครับ แค่คิดไปเรื่อยเปื่อย ว่าแต่...นี่ขนมอะไรครับ ทำไมผมไม่เคยเห็นมาก่อน”

“เรียกว่าทองหยอดจ๊ะ เป็นขนมหวานตำรับไทยที่น้องสะใภ้ของคุณ เคยสอนแม่เอาไว้ ลองชิมดูสิจ๊ะ”

ท่านหญิงซาเมียร์พุดถึงธนาดาวพร้อมกับหยิบล้อมคั้นเล็กที่วางอยู่ ด้านข้างจิ้มขนมขึ้นมาจ่อตรังริมฝีปากของลูกชาย

แปลก...นั่นคือความรู้สึกแรกของอัสมาน ปกติแค่ได้ยินชื่อว่าขนมหวานก็รู้สึกเสียนในลำคอ แต่นี่กลิ่นหอมแบบประหลาดของเจ้าขนมสีเหลืองทองกลับทำให้รู้สึกน้ำลายสอเสียอย่างนั้น

อร่อย...นั่นคือความรู้สึกต่อมาเมื่อได้ลิ้มลองรสชาติของมัน อร่อยจนต้องชิมอีกชิ้นแล้วชิ้นเล่าถึงขั้นว่า หากมารดาไม่ห้ามปรามอาจจะหมดจานในไม่ช้า

“อู๊ย! พอก่อนดีไหมจ๊ะ น้ำมันของหวาน กินเยอะเกินไปคงไม่ดี”

เสียงของมารดาทำให้มือนาฬิกาทำท่าว่าจะจิ้มอีกชิ้นหยุดชะงัก ก่อนจะตัดใจวางล้อมลงทั้งที่ยังนึกเสียดาย

“ขนมนี้มีเยอะไหมครับ”

หลังจากวางแก้วน้ำลง อัสมานจึงเอ่ยถามมารดาถึงขนมรสเลิศที่เพิ่งกินเข้าไป ซึ่งกินแล้วทำให้ร่างกายรู้สึกสดชื่นแบบแปลกๆ แต่ในเมื่อกินเยอะไม่ได้ก็ขอกินวันละนิดก็ยังดี

“มีเยอะเลยจ้ะ พอรู้ว่าอดิลงจะมาเยี่ยมลูก แม่เลยทำไว้เพื่อราญา เห็นบอกว่ารายนั้นกำลังแพ้อังหันท้มมาก เอาแต่บ่นว่าอยากกินขนมหวาน ถ้าลูกชอบแม่จะบอกให้แม่บ้านแบ่งให้”

“ท่านแม่ว่าอะไรนะครับ ราญาท้องอย่างนั้นหรือ”

ชื่อสตรีที่ตนเองรู้จักเป็นอย่างดีว่าเธอคือภรรยาคนสนิทของน้องชาย ทำให้คนฟังถึงกับหูผึ่ง

“ใช่จ้ะ ไม่ใช่ท้องธรรมดา ราญากำลังตั้งครรภ์แฝด”

“ไม่เห็นมีใครบอกข่าวดีนี้กับผมเลยครับ”

น้ำเสียงหัวทิ่มเอ๋ยพ้อนิดๆ ทำให้ผู้เป็นมารดาต้องเผยยิ้มด้วยความเอ็นดู

“ทุกคนเพิ่งทราบเมื่อวานนี้เองจ้ะลูกรัก ราญาเพิ่งจะยอมให้หมอตรวจ ลูกก็รู้ว่ารายนั้นกลัวหมอมจะเป็นจะตาย”

ท่านหญิงซาเมียร์พูดถึงอดีตสาวใช้กลัวเสียงหัวเราะพร้อมกับแวตาทาที่แฝงไปด้วยความยินดี

“ที่น่าห่วงก็คือ หมอบอกว่าราญาต้องรับมือกับอาการแพ้ให้ได้ เพราะครรภ์แฝดจะทำให้อาการแพ้ท้องเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่าทีเดียว เป็นไปได้ เพื่อความปลอดภัยของราญากับเด็กๆ แทนที่จะอยู่ในเหมืองกับอดิลง แม่อยากให้อีธานพาราญามาอยู่ในวังจนกว่าจะคลอดจ้งเลย”

อัสมานฟังแล้วติดตามทุกคำพูด ราญาเป็นแค่ผู้หญิงตัวเล็กๆ ให้อุ้มครรภ์แฝดแบบนั้นคงเหนื่อยน่าดู คิดแล้วก็เห็นใจเพศหญิง หากเป็นไปได้น่าจะให้เพศที่แข็งแรงกว่าอย่างผู้ชายอุ้มท้องแทน

“น่าจะให้อีธานอุ้มท้องแทนราญาได้นะครับ”

เมื่อครุ่นคิดจึงเปลือยพูดในสิ่งที่คิดออกมา ส่งผลให้มารดาหัวเราะ

ด้วยความขบขัน

“ลูกก็รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ แต่ถ้าให้แพ้ท้องแทนอาจจะพอได้อยู่”

คำพูดของมารดาประโยคท้ายสะกิดใจคนฟังเข้าอย่างจัง เมื่อเข้าน้องชายก็พูดถึงเรื่องนี้ไปหนึ่งแล้ว

“เอ่อ...เรื่องแพ้ท้องแทนเมียมันมีจริง ๆ หรือครับท่านแม่”

จากที่ไม่เคยเชื่อกลับเริ่มรู้สึกเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งแล้วตอนนี้ และคำตอบอย่างจริงจังที่ได้ยินก็ทำเอาร่างใหญ่หน้าถอดสีอย่างเห็นได้ชัด

“จริงสิจ๊ะ ตอนที่แม่อุ้มท้องลูก ท่านพ่อแพ้ท้องแทนแทบตาย แต่ตัวแม่เองกลับไม่แพ้อะไรเลยสักอย่าง กินได้มากจนบวมจุ”

ยามที่ได้เล่าถึงความทรงจำดีๆ ที่ผ่านมานในอดีต ใบหน้าของท่านหญิงซาเมียร์จะเจือไปด้วยรอยยิ้มแห่งความสุขอย่างนี้ทุกที

“ว่าแต่...ลูกถามทำไมจ๊ะ จำได้ว่าแม่เคยเล่าให้ฟังอยู่บ่อยๆ ตอนที่ลูกกับน้องยังเด็กไม่ใช่หรือ”

“เอ่อ...คือว่า...”

พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ตอนนั้นยังเด็กก็เลยคิดว่าเป็นแค่เรื่องเล่าหลอกเด็ก แต่ตอนนี้โตแล้ว แถมยังโตจนเป็นพ่อคนได้ คงไม่สามารถหลอกตัวเองได้อีกต่อไปว่ามันคือเรื่องประหลาดโลกที่ไร้ความจริง

เมื่อเห็นว่าลูกชายนิ่งไปพร้อมกับสีหน้าไม่สู้ดี ท่านหญิงซาเมียร์จึงแนะนำด้วยความเป็นห่วง

“แม่ว่าลูกกลับไปพักผอนดีกว่า สีหน้าลูกดูไม่ค่อยดีเลย”

จะกลับอกมารดาได้อย่างไรว่าสีหน้าที่เปลี่ยนไปแบบกะทันหันนั้นมันไม่เกี่ยวกับอาการป่วยแบบไม่ทราบสาเหตุแต่อย่างใด แต่มันเปลี่ยนไปเพราะรู้สึกกังวลใจแบบเฉียบพลันกับเรื่องที่ได้ยินนั้นต่างหาก เหตุผลที่แท้จริงที่มาพบมารดาในวันนี้ก็คือเรื่องนี้ เรื่องที่น้องชายทิ้งประเด็นเอาไว้ให้รู้สึกค้างคาใจ ซึ่งตอนนี้ได้คำตอบที่แน่ชัดแล้วว่ามันเป็นคือเรื่องที่เคยเกิดขึ้นจริง

และเมื่อมารดาเปิดทางออกให้ อย่างนั้น คนที่กำลังอึดอัดใจอยู่แล้ว เป็นทุนจิ้งรีบตามน้ำในทันที

“ครับ กลับไปพักก็ดีเหมือนกัน ท่านแม่ก็รักษาสุขภาพด้วยนะครับ”

“จะลูกรัก แม่จะอยู่จนกว่าจะได้อุ้มหลานจากลูกชายทั้งสองคน โน่นแหละ ไม่ต้องเป็นห่วง”

“ครับ”

อัสมานยิ้มเจื่อน ลูกขึ้นสวมกอดมารดาพร้อมกับหอมแก้มทั้งซ้ายขวา แบบที่เคยทำเป็นประจำเมื่อมีโอกาสพบหน้าและล่ำลา ก่อนออกจากห้อง ไม่ลืมที่จะทวงถามขนมหวานจากมารดา

“ขอขนมด้วยนะครับ”

“รอเดี๋ยวนะจ๊ะ แม่จะให้แม่บ้านไปหยิบมาให้”

ครูเดียวแม่บ้านที่รับคำสั่งก็เดินกลับออกมาพร้อมกับห่อขนมหวาน ในมือ เดินตามร่างใหญ่ของท่านผู้นำที่เปิดประตูออกไปจึงพบกับผู้ติดตาม แม่บ้านจึงยื่นของฝากที่อยู่ในมือให้กับอีวาน

“อะไรหรือครับคุณแม่บ้าน”

อีวานเอ่ยถามด้วยความสงสัย เห็นหน้าตาของที่อยู่ในมือแล้วไม่รู้ลึกลับ คุ้นตาเลยลัคนิด

“ขนมหวานตำรับไทยค่ะ ท่านชื่คอยากได้”

“ขนมหวาน?”

บอดีการ์ตร่างใหญ่ทวนคำพูดของแม่บ้านด้วยความประหลาดใจ แต่ยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อก็ต้องรีบจำอ้าวตามผู้เป็นนายเมื่อเห็นว่าท่านชื่ค เดินนำทิ้งช่วงไปมาก

ขณะที่ก้าวเท้าก็ยังไม่วายเกิดคำถามในใจที่ทำให้รู้สึกงวยงงเป็น รอบที่สองของวัน

“ท่านชื่คเคยชอบขนมหวานชะที่ไหน!”

6 दिनถึงตัวตึกซึ่งเป็นที่พักในส่วนของตนเองได้ ร่างสูงใหญ่จึงตัดสินใจเลี้ยวไปยังลานน้ำตกจำลองที่สร้างขึ้นเลียนแบบของจริงราวกับยกธรรมชาติมาไว้ท่ามกลางเมืองหลวง เพราะไม่มีเวลาออกไปท่องเที่ยวเหมือนคนอื่นทั่วไป อัสมานจึงอาศัยสถานที่แห่งนี้ในการพักผ่อนหย่อนใจในยามที่ร่างกายเมื่อยล้าจากงาน

“ต่อสายถึงอีธานให้ฉันที”

ยังไม่ทันได้ถามในสิ่งที่ค้างคาใจ อีวานก็ได้รับคำสั่งใหม่จากท่านผู้นำนในเวลาต่อมา

“อีธานอยู่ในสายแล้วครับ”

แม้จะนึกแปลกใจ แต่ผู้ติดตามคนสนิทก็ยังปฏิบัติตามคำสั่งอย่างไม่มีข้อแม้

“ขอบใจ”

คำขอบคุณมาพร้อมกับมือใหญ่ที่รับเอาโทรศัพท์เครื่องบางชิ้นไปแนบใบหูเพื่อสนทนากับปลายสาย

“ฉันเพิ่งทราบเรื่องราญาตั้งครรวร์ เลยอยากแสดงความยินดี”

น้ำเสียงแห่งความยินดีที่กรอกลงไปในสายส่งผลให้อดีตลูกน้องหนุ่มถึงกับยิ้มกว้างด้วยความตื่นตันใจ ไม่คิดว่าท่านซีคจะให้ความสำคัญกับเรื่องเล็กน้อยเช่นนี้

“ขอบคุณในความกรุณาครับ”

การพูดคุยกุญแจมไถ่ดำเนินไปเรื่อยกินเวลาหลายนาที แต่สิ่งที่ทำให้คนสนิทที่ยืนฟังอยู่ห่างๆ รู้สึกสะดุดหูก็คือคำถามในช่วงท้ายนี้เอง

“ราญามีอาการแพ้ท้องอย่างไรบ้าง”

“ราญามีอาการแพ้ท้องอย่างไรบ้าง” อีวานทวนคำถามของเจ้านายอยู่ในใจด้วยความงุนงงว่าทำไมท่านซีคจึงใส่ใจเรื่องนี้เป็นพิเศษ ดูจากสีหน้ายามที่รับฟังนั้นก็ตั้งอกตั้งใจอย่างจริงจังเหลือเกิน

“มีอาเจียนเป็นหลักครับ แล้วก็...”

สิ้นเสียงบอกเล่าอันยืดยาวจากอิธาน อัสมานก็เฟลลอตตสายแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย ทำให้อิวานเอ่ยถามด้วยความเป็นห่วง เมื่อเห็นว่าหลังจากวางสายสีหน้าของท่านซีดดูเครียดขมขื่นจนเห็นได้ชัด

“เอ่อ...มีเรื่องอะไรไม่สบายใจหรือครับ”

“ไม่มีอะไร”

ผู้เป็นนายส่งโทรศัพท์ให้แล้วเลือกที่จะตอบแบบบ่ายเบี่ยง ทั้งๆ ที่ภายในใจกำลังเกิดความกังวลสารพัด ยิ่งนำเรื่องอาการป่วยของตนเองที่คล้ายคลึงกับอาการแพ้ท้องของราญามานพวกับเรื่องแพ้ท้องแทนเมียที่มารดายืนยันว่าเคยเกิดขึ้นจริง ความกังวลที่มียิ่งเพิ่มขึ้นอีกเป็นเท่าทวีถึงแม้ว่าความเป็นไปได้จะค่อนข้างต่ำ แต่อัสมานก็ยังห้ามความคิดเรื่องตั้งครรภ์ของใครบางคนไม่ได้อยู่ดี

ติด ติด ติด

เสียงเรียกเข้าที่ตั้งขึ้นจากโทรศัพท์เรียกให้ทั้งเจ้านายและลูกน้องที่กำลังจมจ่อมอยู่กับความคิดของตัวเองหลุดจากภวังค์ และชื่อที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอก็ทำให้อิวานรีบกดรับอย่างไม่รีรอ

“ว่ายังไงการิม”

เอ่ยทักคนที่อยู่ในสาย หลายวันแล้วที่อีกฝ่ายไม่ได้ติดต่อกลับมา

การิมถือเป็นหนึ่งในนักแกะรอยฝีมือดีที่ยังมีชนกติดหลัง ด้วยยังมีโทษที่เคยปล้นชิงทรัพย์ ซีคอัสมานจึงเสนองานให้ทำโดยการพรางตัวเข้าไปสืบหาคนร้ายภายในประเทศเพื่อนบ้านอย่างคาซัส เพื่อเป็นการไถ่โทษจากความผิดที่เคยก่อเอาไว้ แล้วก็ไม่ได้ผิดหวัง เมื่อชายหนุ่มสามารถแกะรอยคนร้ายหมายเลขหนึ่งที่ท่านซีคต้องการตัวได้เป็นผลสำเร็จภายในเวลาเพียงไม่กี่วัน

“ดูเหมือนว่ามีคนที่นี่คอยให้ความช่วยเหลือนายพลดาเบียนครับ ที่สำคัญ น่าจะเป็นคนที่ใหญ่โตพอสมควรซะด้วย ชื่นปล่อยเอาไว้แบบนี้ คาดว่าอีกไม่นานเราอาจจะโดนคนของรัฐบาลคาซัสจับได้เป็นแน่”

การิมคาดเดา จากการตามแกะรอยนายพลดาเบียนที่หลบหนีเข้าไป ลี้ภัยในประเทศคาซัคสเป็นแรมเดือนนั้น หลายครั้งหลายคราที่กลุ่มของตน พยายามที่จะเข้ารวบตัวเป้าหมาย แต่นายพลกลับไหวตัวทันหนีรอดทุกครั้ง รวากับนกรู้

“บอกคนของนายอย่าเพิ่งเคลื่อนไหว ให้ฉันปรึกษาเรื่องนี้กับท่านซีค ก่อนแล้วค่อยรอฟังคำสั่งอีกที”

“รับทราบครับ”

สิ้นเสียงสัญญาณที่ตัดไป อีวานจึงหันไปสบตากับท่านผู้นำด้วยสีหน้า หนักใจ

“ไปคุยเรื่องนี้ที่ห้องทำงาน”

เห็นสีหน้าของคนสนิท อัสมานก็พอเดาได้ว่าต้องมีบางอย่างเริ่ม ไม่เป็นไปอย่างที่คิด บอกเสร็จก็มุ่งหน้าไปยังห้องทำงานใหญ่ที่อยู่ภายใน ตัวตึกเดียวกันกับที่พนักงนส่วนตัวด้วยใบหน้าเคร่งขรึม เรื่องที่รบกวนจิตใจ เมื่อตอนก่อนหน้าเป็นอันต้องพับเก็บเอาไว้ก่อนชั่วคราว

ถึงห้องทำงานใหญ่ซึ่งเป็นที่รโหฐาน เหมาะแก่การปรึกษาเรื่องสำคัญ ที่กระทบต่อความมั่นคงของประเทศ อีวานจึงรายงานปัญหาที่เพิ่งทราบ จากการิม

“คนของเราสงสัยว่า อาจมีคนในคาซัคคอยช่วยเหลือนายพลดาเบียน ครับ”

อัสมานประมวลคำพูดของอีวานอย่างละเอียด จากการส่งการิมและ ลูกน้องเข้าไปแกะรอยนายพลดาเบียนในคาซัค ทำให้ได้รับรายงานอยู่เป็น ระยะว่าการจับกุมหลายครั้งเกิดความล้มเหลวเนื่องจากนายพลไหวตัวทัน ซึ่งเป็นไปได้ว่าอาจมีคนคอยให้ความช่วยเหลืออย่างที่คนของตนเองสงสัย

“เป็นไปได้ไหมที่...นายพลดาเบียนจะติดต่อกับคนที่คาซัคมานาน แล้ว”

“ผมคิดว่าอาจเป็นไปได้ครับ ไม่อย่างนั้นนายพลดาเบียนคงไม่เลือก

ที่จะหนีไปหลบภัยที่นั่น”

อีวานพูดไปตามการคาดเดา หากไม่มั่นใจว่าตนเองจะปลอดภัย คงไม่มีใครที่คิดสั้นหนีไปหลบภัยในประเทศใกล้เคียงเช่นนั้น

“สั่งคนไปสืบมาให้เร็วที่สุดว่าก่อนหน้านั้นนายพลเคยติดต่อกับใคร ในคาซัสเป็นการส่วนตัวบ้าง”

“ครับซิค”

อีวานรับคำสั่งแล้วโค้งกาย ก่อนที่จะปลีกตัวไปจัดการตามที่เจ้านายสั่ง แต่แล้วกลับต้องชะงักเมื่อทำแบบฉบับพลันเมื่อคำสั่งอีกอย่างดังไล่หลังตามมา

“สั่งแม่บ้านจัดขนมที่นายถืออยู่ไปไว้ที่ห้องนั่งเล่นด้วย”

อยากจะหันกลับไปถามเรื่องของทวอน แต่เรื่องด่วนที่ต้องรีบไปสั่ง การทำให้ต้องตัดใจเรื่องอื่นไปเสีย

“ครับซิค”

หันมารับคำสั่งใหม่เสร็จ ชายาวัว จึงจำอ้าวออกจากห้องไป ตั้งใจว่าหลังจากทำธุระที่เจ้านายสั่งเรียบร้อย คงต้องโทร.หาใครบางคนที่ตนเองเคยสั่งให้ไปทำภารกิจพิเศษสักหน่อย อยากรู้ข่าวคราวว่าคนทางนั้นเป็นอย่างไร มีพฤติกรรมแปลกประหลาดเหมือนคนทางนี้บ้างไหม เห็นเจ้านายใช้ชีวิตทำงานแบบหามรุ่งหามค่ำมานานแรมเดือน บอกเลยว่าคนสนิทอย่างอีวานเป็นห่วงมากจนรู้สึกไม่สบายใจ เพราะฉะนั้นบอกเลยว่าต่อจากนี้ไป เขาจะไม่ทน!

รางเล็กที่ดูอวบอ้วนมีน้ำหนักมากขึ้นกว่าเมื่อก่อนนั่งมองเด็กตัวน้อยกว่าสิบชีวิตที่กำลังระบายสีภาพวาดของใครของมันอย่างตั้งใจด้วยรอยยิ้ม ตลอดระยะเวลาสี่สัปดาห์ที่ได้ใช้ชีวิตร่วมกับเด็กๆ และชาวบ้านที่นี่ การได้สัมผัสกับธรรมชาติที่สวยงาม สงบ และเรียบง่าย พร้อมกับเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ๆ ถึงแม้ว่าจะไม่สามารถสัมผัสใบหน้าอันหล่อเหลาของใครบางคนได้อย่างที่หวัง แต่มันก็ทำให้จิตใจอันวุ่นวายนคลายลงได้ไม่น้อย

ทีเดียวน

ใช้ว่าอันธพาลอยากจะทำสิ่งๆ ที่เธอรัก หญิงสาวแค่อยากรอดู
ก่อนว่าหลังจากนี้จะมีเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับร่างกายตัวเองหรือไม่
ถึงเวลานั้นค่อยกลับไปสานต่ออาชีพที่เคยทำก็ยังไม่สาย

“เสร็จแล้วค่า คุณครู”

เสียงหนูน้อยตัวอ้วนกลมในชุดขาวเขาวัยห้าขวบตั้งขึ้นตรงหน้า
พร้อมกับมือเล็กป้อมที่ถือแผ่นกระดาษผลงานของตนเองขึ้นอวดทรา
ทำให้คุณครูร่างเล็กต้องตื่นจากภวังค์แล้วหันมาให้ความสนใจ

“ไหนดูซิ มีใครบ้างเอ่ย”

คุณครูอุสา รับแผ่นกระดาษขึ้นมาดูแล้วอมยิ้มกับจินตนาการของ
เด็กน้อย ภายใต้หัวข้อ ‘ครอบครัวของฉัน’ ที่ดูอย่างไรก็ดูไม่ออกว่าใคร
เป็นใคร แต่นั่นไม่ใช่สาระสำคัญที่หญิงสาวตั้งใจให้เด็กๆ เรียนรู้ จินตนาการ
ต่างหากที่เธอต้องการใส่เข้าไป

“เก่งมากเลยจ๊ะ”

ได้ยินเสียงคำชมเชยจากคุณครู หนูน้อยคนอื่นๆ กวาลิขชีวิตก็พากัน
กรูเข้ามามุงด้วยความสนใจ ต่างคนต่างอวดผลงานของตนเพื่อต้องการ
คำชมจากครูคนสวยบ้าง ทำให้คนที่โดนล้อมหน้าล้อมหลังต้องรีบรับ
แผ่นกระดาษในมือจากบรรดานักเรียนตัวน้อยมาดูแล้วเอ่ยคำชมเชยแบบ
เหมารวม เพื่อให้ห้องเรียนกลับมาอยู่ในความสงบอีกครั้ง

“เก่งทุกคนเลยจ้า”

หลังจากความซุลงนุลงนุเล็กๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนแบบเปิดโล่งรอบด้าน
สงบลง พลันสายตาของครูสาวก็สบเข้ากับใครบางคนที่ยืนทำหน้าบูดบึ้ง
อยู่ทางด้านหลังตั้งแต่เมื่อไรไม่ทราบได้ ก่อนที่หญิงสาวจะร้องทักขึ้นด้วย
น้ำเสียงแห่งความยินดี

“ซันไนน์!”

“เยะ! ฉันเอง”

เพื่อนชายหัวใจหญิงที่ยืนเหนือซอกตอรับด้วยน้ำเสียงสละบัด กว่าจะลากสังขารพร้อมกระเป๋าสะพายหลังใบใหญ่ขึ้นมาถึงบนดอยนี้ตามโลเกชั่นที่เพื่อนรักส่งไปให้ได้ก็เล่นเอาลมหอบแทบจับ แนนอนว่าตลอดเส้นทางเจ้าหล่อนบ่นไปหลายกระบุงโกย หากไม่ติดว่าเป็นห่วงอยากเห็นความเป็นอยู่ของเพื่อนรักละก็ บอกเลยว่าคนเจ้าสำอางอย่างฉันไซ้ไหนจะไม่ยอมมาทำอะไรที่ลำบากตรากตรำแบบนี้เป็นอันขาด!

“วาดรูปไปก่อนนะจ๊ะเด็กๆ”

บอกบรรดานักเรียนตัวน้อยแล้วเดินปรีไปจับจูงเพื่อนรัก เพื่อเลี้ยงไปคุยกันยังม้านั่งใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่กลอนัก

“ฉันดีใจมากเลยนะที่แกมาเยี่ยม”

นั่งลงได้ คนที่คิดถึงเพื่อนรักจับใจก็เปิดประโยคแรกด้วยรอยยิ้มหวาน

“แต่ฉันไม่ปลื้มสักนิด งามจริงๆ เกอะยะ อะไรเข้าฝันแกไม่ทราบถึงด้นด้นมาอยู่ในที่กันดารขนาดนี้เนี่ยฮะ!”

งามเสียงสละบัด นึกถึงระยะทางที่ต้องเดินเข้ามาเกือบกิโลยังขยาดไม่หาย และคำถามในตอนท้ายก็ทำให้คนฟังต้องยกมือป้องปากหัวเราะด้วยความขบขัน ด้วยรู้ว่าเพื่อนรักอย่างฉันไซ้ไหนนั้นไม่เคยชอบสถานที่ที่ขาดความศิวิไลซ์

“เอาน่า...ไหนๆ ก็มาถึงแล้ว อยู่กับฉันสักอาทิตย์นะ”

“ว้าย! แค่อั้วมึงเดียวฉันก็จะออกแตกตายแล้วยะ ทางที่ดีแก็ควรจะกลับบ้านกับฉันดีกว่านะยายนุ่่ม อยู่เข้าไปได้อย่างไรห่างไกลความเจริญขนาดนี้”

ปฏิเสธแบบกลายๆ อย่างทันท่วงที เห็นสถานที่ที่เพื่อนรักมาพักพิงกายและหัวใจก็ให้นี่เป็นห่วงขึ้นมาครมครัน

“ฉันชอบที่นี่ มันเงียบสงบแถมยังแวดล้อมไปด้วยธรรมชาติที่งดงาม”

“แต่แกเป็นผู้หญิงตัวคนเดียววะ เกิดเจ็บป่วยขึ้นมาใครจะดูแล”

ซันไชน์ยกเอาเรื่องสุขภาพขึ้นมาโต้แย้ง หัวใจให้เพื่อนรักเปลี่ยนความตั้งใจในการใช้ชีวิตอยู่ที่นี้

“อย่าห่วงไปเลย ฉันแข็งแรงดีไม่เป็นอะไรง่าย ๆ หรอกน่า...”

“ว่าได้หรือ อาทิตย์ที่แล้วยังสามวันดีสี่วันไข้อยู่เลย”

เพื่อนรักท้วงติง เพราะก่อนที่อันธิดาจะเดินทางมาที่นี่ หล่อนก็เห็นว่าเพื่อนสาวมีอาการวิงเวียนอยู่บ้างเป็นครั้งคราว

เรื่องที่เพื่อนรักทักท้วงส่งผลให้อันธิดาเจ็บหนึ่งไปชั่วขณะ เพราะอาการวิงเวียนเหล่านั้นหายไปทำให้เธอลืมในสิ่งที่ตั้งใจเอาไว้เสียสนิท นี่เวลาก็ล่วงเลยมาเกือบสองเดือนแล้วที่รอบเดือนของเธอขาดไป สิ่งทีหญิงสาวเป็นกังวลจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ อีกไม่เกินสามวันคงได้รู้กัน ซึ่งไม่ว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร อันธิดาก็เตรียมตัวเตรียมใจไว้แล้วที่จะยอมรับมัน

“แกมาก็ดีเหมือนกัน วันเสาร์ฉันว่าจะเข้าเมือง แกช่วยไปเป็นเพื่อนฉันหน่อยนะ”

“หา! แกว่ายังไงนะ จะให้ฉันเดินไปเดินกลับแบบเมื่อกี้แหละหรือตายๆ ฉันต้องตายแน่ๆ”

ร่างบางตั้งอิศตรีโอดครวญอย่างมีจริต แค่เดินขึ้นมาหาเดี๋ยวก็ทำเอาขาทั้งสองข้างเมื่อยล้าไปหมด แต่พอเห็นสายตาวิงวอนของเพื่อนรักเลยต้องยอมพยักหน้าหงึกๆ ด้วยความจำใจ

“ก็ได้ๆ แกนะแก สงสัยกลับไปเรียวขาสวยๆ ของฉันคงเต็มไปด้วยเส้นเลือดขาดแน่ๆ เลยเห้ย”

คนรักสวยรักงามด้านเรือนร่างยิ่งกว่าสตรีบรรดาบรรดาระแปดตามประสา แต่อันธิดาก็หาได้ใส่ใจ เพราะรู้ดีว่าถ้าเพื่อนรักกลัวเป็นเส้นเลือดขาดอย่างที่พูดจริงๆ คงไม่ดันดันเดินทางมาถึงที่นี่

“นี่ใกล้จะเที่ยงแล้ว เราไปกินมื้อกลางวันกับพวกเด็กๆ กันดีกว่า”

ว่าเสร็จจึงจุดแขนเพื่อนรักให้ลุกตามโดยไม่รอฟังเสียงคัดค้านใดๆ แถมตลอดช่วงบ่ายซันไชน์ยังต้องทำหน้าที่พี่เลี้ยงจำเป็นด้วยการแสดงท่า

ต้นประกอบเพลงให้นักเรียนตัวน้อยดู เพราะทนแรงอ่อนต่อสายตาของ
บรรดาเหล่าเด็กตาดำๆ ไม่ไหว ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนวันนี้ดูครึกครื้น
กว่าทุกวัน

ความฝันที่กลายเป็นจริง

ทหลังจากภารกิจที่ได้รับมอบหมายเสร็จสิ้น อีวานจึงกลับเข้ามาภายในห้องทำงานส่วนตัวของเจ้านายอีกครั้ง เมื่อเห็นว่าขนมหวานในจานที่วางอยู่ด้านข้างพร่องไปแล้วกว่าครึ่ง เลยอดไม่ได้ที่จะถามในสิ่งที่รู้สึกค้างคาใจ

“ซิคนี่ก็ยังไปถึงอยากกินขนมหวานขึ้นมาครับ”

เมื่อก่อนเห็นเจ้านายเกลียดของหวานอย่างกับอะไร แต่เดี๋ยวนี้กลับรับประทานได้หน้าตาเฉย แถมยังทำท่าว่ามีความสุขนักหนายามที่ได้ลิ้มชิมรสอีกต่างหาก

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าได้กลิ่นแล้วรู้สึกดี แถมอาการคลื่นไส้ก็ลดลงอีกด้วย”

เสี้ยวหน้าคมที่จืดจางอยู่กับตารางงานที่วางแผนเอาไว้ล่วงหน้าเงยขึ้นตอบคนสนิท เขาเองก็นึกแปลกใจในพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปของตนเองไม่น้อยเหมือนกัน

“อย่างนั้นหรือครับ ถ้าซิคเป็นผู้หญิงผมคงคิดว่าซิคกำลังแพ้ท้อง

อยู่แน่ๆ เพราะตอนที่ราณีอุ้มท้องเอล่าก็มีอาการแปลกประหลาดคล้ายๆ กับซีคินีแหละครับ”

อีวานว่าไปตามประสบการณ์ที่เคยพานพบมา และการพูดถึงหนูน้อยเอล่า พยานรักของคนสนิทกับภรรยาตัวเองที่ทำให้อัสมานนึกถึงความฝันอันประหลาดที่เกิดขึ้นกับตนเองในหลายคำคืนที่ผ่านมา

“พูดถึงเรื่องเด็ก นายรู้ไหมว่า...ฉันฝันประหลาดเรื่องเดิมๆ มาหลายครั้งแล้ว”

“รวมถึงเมื่อเช้านี้ด้วยรีเปล่าครับ”

“อืม...ไม่รู้อะไรเหมือนความจริงเป็นบ้า!...”

ตอบรับแล้ววันจันทร์หนึ่งเงียบไปพร้อมกับถอนหายใจดังๆ บ่งบอกว่าเรื่องที่เจ้านายกำลังจะเล่าคงเป็นเรื่องที่ทำให้รู้สึกหนักใจไม่มากก็น้อย

และอาการเงิบหนึ่งที่นานเกินไปก็ทำให้คนที่อยากฟังเต็มกลืนอดรอนทนไม่ไหว

“ฝันว่ายังไงบ้างครับ”

คำถามจากอีวานส่งผลให้คนที่กำลังอยู่ในภาวะต้องหันกลับมามองคู่สนทนาอีกครั้ง

“ฉันฝันว่ามีเด็กผู้ชายคนหนึ่งมานั่งรอพ่อทุกวัน ซ้ำร้ายกว่านั้นคือเมื่อเช้านี้เด็กคนนั้นแอบอ้างว่าตัวเองเป็นลูกของฉันกับ...อันธิดา”

แม้จะพยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมพูดถึง แต่ดูเหมือนว่าหลายสิ่งหลายอย่างกลับไม่เป็นใจ นี่หรือเปล่าที่เคยได้ยินว่า...ยิ่งหนีเท่าไรมันยิ่งไล่ตาม

“เอ่อ...เป็นไปได้ไหมครับว่า คุณผู้หญิงอาจจะ...ตั้งครรรค์”

นี่เป็นคำถามเดียวกันกับที่อัสมานถามตนเองในใจไปเมื่อเช้า ถึงอีวานจะเป็นคนนำยาคุมฉุกเฉินมาให้เจ้านายด้วยตนเอง แต่ชายหนุ่มก็ยังแอบมีความหวังเล็กๆ ว่าอยากให้ความผิดพลาดเกิดขึ้น เนื่องจากอีวานพอจะดูออกว่าเจ้านายเหนือหัวให้ความสนใจคุณอันธิดามากกว่าผู้หญิงทุกคน

ที่เคยมีความสัมพันธ์

“ฉันไม่สามารถให้คำตอบในเรื่องนี้ได้หรอกนะอีวาน เพราะฉันไม่ใช่คนควบคุม”

สำหรับสตรีรายอื่นที่เคยมีความสัมพันธ์ อัสมานจะเป็นคนควบคุมเรื่องนี้อย่างเข้มงวด แต่สำหรับอันธิดามันกลับตาลปัตรอย่างที่ไม่เคยเป็นคงมีแต่เจ้าตัวเท่านั้นที่จะบอกได้ว่าเพราะสาเหตุใด

“แล้วถ้าทุกอย่างไม่ได้เป็นไปอย่างที่เราคิดล่ะครับ”

“นายพูดแบบนี้หมายความว่ายังไง”

อีวานไม่ตอบคำถาม แต่วางบางอย่างที่ซ่อนไว้ด้านหลังลงบนโต๊ะทำงานให้เจ้านายแทนคำตอบ

“นี่อะไร”

อัสมานมองซองสีน้ำตาลขนาดย่อมบนโต๊ะทำงานด้วยความประหลาดใจ ดูจากขนาดแล้ว สิ่งที่อยู่ด้านในน่าจะเป็นรูปถ่ายอะไรสักอย่าง

“เปิดดูสิครับ”

เสียงแนะนำบอกอาการกระตือรือร้นจนผิวดิวิสัยของคนสนิทยิ่งทำให้ผู้เป็นนายรู้สึกประหลาดใจเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ชักสงสัยว่าของที่อยู่ข้างในคืออะไร ทำไมคนสนิทถึงได้มีอาการแปลกประหลาดอย่างที่เห็น

หลังจากโทร.หาลูกน้องที่อยู่ต่างแดนเรียบร้อยแล้ว อีวานจึงตัดสินใจที่จะทำเช่นนี้ ชายหนุ่มทนไม่ได้อีกต่อไปที่ต้องเห็นเจ้านายใช้ชีวิตแบบไร้วิญญาณ

“เดี๋ยวนี้anyakทำงานนอกเหนือคำสั่งหรืออีวาน”

เพียงแค่แ้มปากซองแล้วเห็นสิ่งที่บรรจุอยู่ด้านใน อัสมานก็รีบวางลงรากับต้องของร้อน

“ต้องขออภัยครับที่ทำเกินหน้าที่ หากภาพเหล่านี้สร้างความชุ่นเคืองใจแก่ท่านซิคและมีประสงค์จะลงโทษ กระผมก็ยินดีรับผิดครับ”

บอดีการ์สร้างใหญ่ที่ฟ่วงด้วยตำแหน่งเลขานุการ ยืนค้อมศีรษะรอฟัง

อาญาอย่างที่ถูกผู้ชายออกสามศอกฟิงกระทำ แต่ใบหน้าคมสันที่ไม่ได้แสดงออกถึงอาการสลดให้เห็นเลยสักนิดนั้นต่างหากที่ทำให้ผู้เป็นนายมีอารมณ์ขุ่นมัว

“นายให้คนติดตามเรอนานแค่ไหนแล้ว”

“ตั้งแต่คุณอันธิดากลับเมืองไทยครับ”

“อย่าบอกนะว่างานนี้ทั้งเอ็นโซและไอซีลมีเอี่ยวด้วย”

อัสมานถามถึงบอดีการ์ดทั้งสอง ที่เพิ่งได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้ติดตามคนสนิทเมื่อสองเดือนก่อน ซึ่งอีวานบอกว่ามารดาของสองพี่น้องนี้ป่วย จึงขอให้เอ็นโซไปดูแล และเมื่อสัปดาห์ที่แล้วอีวานก็รายงานว่าการของนางไม่ดีขึ้น จึงขออนุญาตให้น้องชายอย่างไอซีลไปช่วยดูแลอีกคน แต่จริงแล้วคงเป็นเพราะสาเหตุนี้ต่างหาก

คนถูกถามไม่ตอบ มีเพียงรอยยิ้มกริมบริเวณมุมปากเท่านั้นที่ยืนยันคำตอบได้เป็นอย่างดีว่าเจ้านายหนุ่มเดาได้ถูกต้อง

“เรียกตัวพวกนั้นกลับมาด่วนเลย สัปดาห์หน้าเรามีภารกิจสำคัญรออยู่ หวังว่านายคงไม่ลืม”

อัสมานออกคำสั่งกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่างที่กำลังตีตื้นขึ้นมา ต้องยอมรับว่าแค่เห็นเลียขวน้ำหวานๆ ในรูปถ่ายเพียงแวบแรก มันก็ทำให้หัวใจอันแข็งแกร่งต่างตื่นไม่เป็นลำดับทีเดียว ถึงแม้ว่าจะเอ่ยเชิงตำหนิในที่แรก แต่ลึกๆ แล้วอัสมานกลับนึกขอบคุณบอดีการ์ดคนสนิทที่อยู่ในใจที่บังอาจทำงานนอกเหนือคำสั่งของตนเอง

“สองคนนั้นกลับมาทันเวลาอย่างแน่นอนครับ ซีคอย่าได้เป็นกังวล”

ด้วยทราบดีถึงภารกิจสำคัญที่อยู่ในแผนแล้วล่วงหน้าไม่ต่ำกว่าหนึ่งเดือน เรื่องการเดินทางกลับของบอดีการ์ดทั้งคู่จึงไม่ใช่ปัญหา สำหรับการทำหน้าที่อารักขาท่านผู้นำประเทศระหว่างการเดินทางออกเยี่ยมราษฎรในถิ่นทุรกันดารร่วมกับทีมแพทย์อาสา โดยงานนี้มีหมอเคลวิน คาร์ล เป็นหัวหน้าทีมแพทย์

อัสมานจะใช้โอกาสนี้ตรวจสอบความเป็นอยู่และให้ความช่วยเหลือประชาชนผู้ยากไร้ตามแนวตะเข็บชายแดนไปในตัว ที่สำคัญ ภายใต้การเดินทางในครั้งนี้มีแผนการบางอย่างแอบแฝงอยู่ มีเพียงคนสนิททั้งสามเท่านั้นที่รู้ว่ามันคืออะไร

“เอ่อ...ถ้าวันนี้ไม่มีงานอะไรแล้ว ผมขอตัวไปช่วยรानीดูแลเอล่าก่อนนะครับ เห็นบอกว่าไปฉีดวัคซีนมาแล้วตัวรุ่มๆ เหมือนจะมีไข้”

“มันใช่หน้าที่ของนายด้วยหรือ”

อัสมานเข้าใจว่าการดูแลในเรื่องละเอียดอ่อนเช่นนี้นั้นน่าจะเป็นหน้าที่ของผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย

“ดูแลเอล่าไม่ใช่หน้าที่ครับ แต่ผมเต็มใจที่จะทำ เพราะมันทำให้ผมมีความสุข”

เจ้านายหนุ่มมองหน้าคนสนิทที่เบื่อนรอยยิ้มตลอดเวลายามที่พูดถึงลูกสาวตัวน้อยด้วยความรู้สึกหลากหลาย ก่อนที่จะอนุญาตให้อีวานออกไปตามคำขอ

“อ้อ! มีอีกเรื่องที่ผมจำเป็นต้องรายงานให้ทราบครับ เงินยี่สิบล้านที่ท่านซีคลั่งให้โอนเข้าบัญชีของคุณอันธิดายังไม่มีความเคลื่อนไหวแต่อย่างใด และ...อย่าลืมถ่ายรูปถ่ายพวกนั้นด้วยนะครับ เผื่อว่าท่านซีคลั่งจะเปลี่ยนใจไม่ให้สองคนนั้นกลับมาก่อนเวลาอันควร”

เลขาฯ หนุ่มกล่าวทิ้งท้ายแล้วฝนออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเกรงว่าชินชั๊กอาจโดนระเบิดลูกใหญ่จากผู้เป็นนายก็เป็นได้

ให้หลังคนสนิทที่เดินจากไป อัสมานมีเวลาใช้ความคิดอยู่เพียงลำพังมือใหญ่หียบของสีน้ำตาลที่เคยเปิดดูแล้วแวบหนึ่งเมื่อก่อนหน้าขึ้นมาอีกครั้ง รูปถ่ายหลายใบถูกพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ร่างเล็กที่เคยบอบบางบัดนี้ดูมีน้ำหนักมวลชนหลงไหลมากขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า ผิวที่เคยเป็นสีแทนบัดนี้กลายเป็นสีขาวนวลอมชมพูน่าทะนุถนอม หลายครั้งที่ชายหนุ่มเผลอยิ้มตามคนในภาพโดยไม่รู้ตัว อยุ่ๆ ก็เกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นในใจอย่างที

ไม่เคยเป็นมาก่อน บอกเลยว่าตั้งแต่เล็กจนโต อัสมานไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้อยู่ในหัวสมองเลยแม้แต่ครั้งเดียว... อัจฉา

อัจฉาที่เห็นสีหน้าอันบ่งบอกว่ากำลังมีความสุขของเธอ ผิดกับตนเองที่ทุกข์ทั้งกายทุกข์ทั้งใจ คนที่มีบุคลิกเย็นชาและเงียบขรึมอยากจะสารภาพอย่างไม่ต้องห่วงท่าทีเหลือเกินว่า ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้ที่ผู้หญิงคนนั้นจากไป ก็ไม่มีวันใดที่เขานอนหลับได้สนิท แม้จะพยายามทำงานแบบหามรุ่งหามค่ำเพื่อให้สมองโปกัสอยู่กับเรื่องงานแค่ไหน แต่ก็ยังไม่สามารถลบภาพของผู้หญิงอวดดีออกไปจากใจได้เลย ซึ่งมันเป็นอะไรที่ทรมานลึนดี!

“บางที...นี่อาจเป็นเวอร์กรรมที่เราทำลายความเชื่อใจของผู้หญิงที่แสนบริสุทธิ์ด้วยการหลอกหลวงกรรมัง”

ชายหนุ่มได้แต่บอกตัวเองเสียงขึ้นท่อมกลางความเงียบบังนภายในห้องทำงานส่วนตัว

‘คนลวงโลก’ คือตราบาปที่อันธิดาฝากเอาไว้ในใจของเขาตลอดมา และตอนนี้ที่กำลังเกิดความสับสนขึ้นในใจอีกอย่างก็คือ...เจ้าหล่อนเรียกร้องค่าเสียหายไปตั้งมากมาย แต่เหตุใดเธอถึงไม่ยอมใช้มันเลยสักบาท!

นานทีเดียวที่อัสมานเอาแต่นั่งจมจ่อมเพื่อคิดหาเหตุผลมารองรับเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งหมด

“ไป้อเต็มทนแล้วโว้ย!!!”

ร่างท้วมที่เดินหนีไปมาภายในห้องพักเล็กๆ สบถอย่างหัวเสีย ระยะเวลาเกือบสองเดือนแล้วที่นายพลดาเบียนต้องใช้ชีวิตแบบหลบๆ ซ่อนๆ อยู่ในประเทศเพื่อนบ้านอย่างคาสัส แคมบางครั้งยังต้องหลบหนีแบบหัวซุกหัวซุนเพื่อเอาตัวรอดจากกลุ่มผู้ติดตามโดยไม่ทราบฝ่าย เนื่องจากยามนี้ไม่สามารถไว้ใจใครได้แบบเต็มร้อยทั้งสิ้น จึงไม่แน่ใจว่าพวกที่ติดตามเป็นคนของซาลิฮานหรือพวกไหนกันแน่

“ใจเย็นๆ ครับนายท่าน พันธมิตรของเราในคาสัสติดต่อขอความ

ช่วยเหลือจากท่านรัฐมนตรีได้แล้ว อีกไม่นานพวกที่ตามจับเราคงโดนกวาดไม่เหลือซาก”

ลูกน้องผู้จงรักภักดีเอ่ยให้กำลังใจผู้เป็นนาย หลายปีที่ร่วมเคียงบ่าเคียงไหล่ทำให้ไม่อาจปล่อยผู้ที่เคยมีบุญคุณหนีตายเพียงลำพัง

“ขอบใจแก่มาก ที่ไม่ทิ้งฉันไปไหน”

“อย่าห่วงเลยครับ ผมไม่มีทางทำแบบนั้นแน่ ผมเชื่อว่าสักวันท่านนายพลต้องกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง”

“ฉันก็หวังอย่างนั้น ทึ่! มันสองคนพี่น้องต้องได้รับความสูญเสียมากกว่าฉันเป็นร้อยเท่าพันเท่า!”

แทนที่จะโทษตนเองที่ทำความผิดบาปอย่างไร้สำนึก ชีวิตอันสุขสบายถึงได้พังลงอย่างไม่เป็นท่าแบบนี้ กลับเอาแต่โยนความผิดให้กับผู้นำประเทศและน้องชายด้วยความเคียดแค้นและชิงชัง

“นายท่านคิดจะทำอะไรครับ”

“พวกมันจะได้รู้ ว่าคนอย่างนายพลดาเบี่ยนยังมีเขี้ยวเล็บที่แหลมคมรอให้ถึงวันของเราก่อนเถอะ ฉันจะขยี้ยอดดวงใจของพวกมันให้ละ เอาให้สองพี่น้องนั้นหัวใจแตกสลายเลยคอยดู”

คนที่กลายเป็นผู้ร้ายหมายเลขหนึ่งแห่งซาเลียสถานแอบมาดร้ายไปถึงน้องสาวอันเป็นที่รักยิ่งของตระกูลฟาสอย่างเคียดแค้น

“เอ่อ...ท่านนายพลหมายถึง...”

คนสนิทกำลังเดาสุ่มถึงยอดดวงใจของซีคัสสมาน ด้วยไม่แน่ใจว่าเจ้านายจะหมายหัวผู้ใดกันแน่

“มีโอกาสมือใคร ส่งคนไปจับตัวคุณหนูเอรดามาให้ฉันให้ได้!”

นายพลหน้ายักษ์ออกคำเสียงเสียวเสียวกร้าว ทำให้ผู้ติดตามต้องรีบโค้งกายรับคำบัญชาด้วยความหวั่นเกรง แม้นในใจจะรู้ว่า โอกาสที่เจ้านายพูดถึงนั้นคงมีอยู่เพียงน้อยนิดก็ตามที

“รับทราบครับนายพล”

สามวันผ่านไปอาการคลื่นไส้อาเจียนของอัสมานก็ดีขึ้นตามลำดับ ถึงจะหลงเหลืออยู่บ้าง แต่ก็ยังถือว่าเล็กน้อยเมื่อเทียบกับสองสัปดาห์ที่ผ่านมา ที่เคยรับปากน้องชายกับคนสนิทว่าจะไปตรวจที่อเมริกาจึงเป็นอันล้มเลิกไป ภารกิจออกเยี่ยมราษฎรที่วางแผนมาล่วงหน้ากว่าหนึ่งเดือนจึงเป็นไปตามกำหนดเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

หลังจากจัดเตรียมสิ่งของส่วนตัวเล็กๆ น้อยๆ ใส่ในกระเป๋าเดินทางเสร็จ ร่างใหญ่จึงหยิบแผนที่ที่ตนเองลงเครื่องหมายเส้นทางเอาไว้ออกมาตรวจดูอีกครั้งสำหรับการเดินทางที่จะเริ่มต้นขึ้นในวันพรุ่งนี้

“ขออนุญาตครับ ผมมีเรื่องด่วนต้องแจ้งให้ทราบ”

ท่าทางเร่งรีบบวกกับน้ำเสียงร้อนรนของคนสนิท ส่งผลให้คนที่กำลังคร่ำเคร่งอยู่กับแผนที่ต้องเงยหน้าขึ้นมองด้วยความกังขา เพราะไม่ว่าสถานการณ์จะเลวร้ายเพียงใด อีวานก็ไม่เคยแสดงอาการตื่นตระหนกใจจนเหวี่ยงผู้ใดอย่างเช่นเวลานี้

“มีอะไรก็ว่ามา”

“คือว่า...คุณอันธิดา”

“หยุด!”

น้ำเสียงทรงพลังที่สั่งห้ามกลางคันทำให้คำพูดของลูกน้องคนสนิทสะดุดอยู่เพียงเท่านั้น ด้วยอัสมานตั้งใจแล้วว่า จะลืมนึกถึงอวตติดานี้ไม่ได้ ในเมื่อเธอมีความสุขดีเขาก็ไม่ต้องเป็นห่วงอะไรอีกต่อไป เวลานี้เขาคงจะมุ่งความสนใจไปที่เรื่องความมั่นคงของประเทศเป็นหลัก

“แต่มันสำคัญมากนะครับ”

“มีเรื่องไหนสำคัญกว่าความเป็นอยู่ของประชาชนอีกหรืออีวาน”

“ผมคิดว่าสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าเรื่องนั้นครับ”

“พอๆ ออกไปได้แล้ว สิ่งที่น่ายควรทำในเวลานี้คือทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด อย่ามัววอกแวกกับเรื่องไร้สาระ ทุกนาที่มีค่า ฉันไม่ต้องการให้ความผิดพลาดเกิดขึ้นกับแผนการในครั้งนี้”

เดือนสติดคนสนิทเสรีจก็ก้มหน้าก้มตาดูแผนที่ตามเดิมเพื่อเป็นการตัดบท โดยไม่สนใจบอดีการ์ตรงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้า แม้จะชำเลื่องเห็นทางหางตาว่าอีกฝ่ายออกอาการกระสับกระส่ายเพียงใด

อีวานยืนลิ่งเลอยู่ครู่ใหญ่ ระหว่างนั้นก็พยายามควบคุมอัตราการเต้นของหัวใจให้เบาลง ก่อนหน้านั้นประมาณสิบนาที ชายหนุ่มทั้งตกใจและดีใจในคราวเดียวกัน หลังจากที่ได้รับรายงานจากบอดีการ์รุ่นน้องอย่าง เอ็นโซ

“คุณอันธิดาเป็นลมหมดสติไปครับ แพทย์วินิจฉัยว่าอาจเกิดจากการตื่นเต้นตกใจมากเกินไปจนถึงตัวไม่ทัน หลังจากที่เขาได้รู้ผลการตรวจว่าตัวเองกำลังตั้งครรภ์”

ด้วยสาเหตุนี้เองที่ทำให้อีวานมีอาการตื่นเต้นจนเหงื่อผุด พอเริ่มควบคุมร่างกายให้เข้าสู่สภาวะปกติได้ ร่างสูงใหญ่จึงสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ หนึ่งทีเพื่อเรียกความกล้าให้กับตนเอง ด้วยตัดสินใจอย่างแน่วแน่แล้วว่า ไม่ว่าท่านซิคจะอยากฟังหรือไม่ เขาก็จะพูดมันออกไป เรื่องสำคัญขนาดนี้ เขาจะไม่ยอมรับรู้เพียงคนเดียวเป็นอันขาด!

“คุณอันธิดาตั้งครรภ์ครับ”

บอกเสียงดังฟังชัดเสรีจจึงโค้งคำนับแล้วหันหลังเพื่อก้าวขาออกจากห้องทำงานของเจ้านาย แต่เดินได้ไม่กี่ก้าวก็ต้องเบรคอย่างกะทันหัน เมื่อผู้เป็นนายทามไล่หลังด้วยน้ำเสียงอันดัง

“นายว่าไงนะ!”

โซว่าได้ยินประโยคที่อีวานพูดเมื่อสักครู่ไม่ชัดเจน แต่เพราะเป็นเรื่องที่ไม่คาดฝันว่าจะได้ยินมากกว่าที่ทำให้อัสมานคิดว่าตนเองอาจจะผิดพลาด

“ผมบอกว่าคุณอันธิดาตั้งครรภ์ครับ”

อัสมานมีความรู้สึกราวกับว่าโลกใบนี้กำลังหยุดหมุน หลังจากที่ยีวานหันกลับมาแล้วพูดแบบซ้าๆ ซัดๆ สมมของชายหนุ่มที่เคยทำงานอย่างมีประสิทธิภาพตอนนี้กลับตื้อตันจนคิดอะไรไม่ออก ร่างใหญ่หนึ่งนั้นไปนาน

หลายนาทิตี่เดียว

‘ตั้งครรรภ์’ คำคำนี้ช่างมีอำนาจร้ายแรง มันทำให้ความอดทนอดกลั้นทั้งหมดทั้งมวลที่อัสมานสั่งสมไว้พังทลายลงจนราบเป็นหน้ากลองจากที่ตั้งใจว่าจะลืมนึกถึงอดีตคนนั้นให้ได้ แต่ตอนนี้กลับกลายเป็นว่าภาพแห่งช่วงเวลาที่เคยใกล้ชิดกันกลับมาวิ่งวนอยู่ในสมองจนมันไม่สามารถสั่งการร่างกายให้ทำอย่างอื่นได้ และจากการที่ได้พูดคุยกับคนสนิทเมื่อไม่กี่วันที่แล้วทำให้รู้ว่า นอกจากเพื่อนชายหัวใจหญิงคนนั้นแล้วเธอก็ไม่เคยใกล้ชิดกับชายใด อัสมานจึงมั่นใจเกินร้อยว่า เด็กที่อยู่ในครรภ์ของอันธิดาต้องเกิดจากเขากับหญิงสาวอย่างแน่นอน

เห็นเจ้านายนั่งเงียบไปนาน อีวานจึงเอ่ยเรียกเบาๆ เพื่อตั้งสติ

“ซีคครับ”

“นายรู้ตั้งแต่เมื่อไร”

พอตั้งสติได้ อัสมานจึงเอ่ยถามถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นกับอันธิดา

“เพิ่งทราบครับ เอ็นโซโทรมารายงานเมื่อไม่กี่นาทิตี่ที่แล้ว แต่ว่าตอนนี้...”

“นายจะอ้างอิงหาพระแสงอะไรไม่ทราบอีวาน มีอะไรที่ฉันยังไม่รู้อีกบ้าง รายงานมาให้หมด!”

โดนต่อว่าประโยคนี้นี้เข้าไป อีวานถึงกับหน้าเหวอ ก่อนหน้านั้นผู้เป็นนายยังห้ามเขาพูด แต่เวลานี้กลับอยากจู้จนตัวลั่น ถ้าไม่ติดว่าอีกฝ่ายเป็นเจ้านายเหนือหัวอันเป็นที่รักและเคารพยิ่งละก็ เขาคงจะแกล้งยกท่าเสียให้เซ็ด!

“คุณอันธิดาเป็นลมหมดสติอยู่ที่โรงพยาบาล ตอนนี้แพทย์กำลังเฝ้าดูอาการอย่างใกล้ชิดครับ”

“ให้ตาย! เกิดเรื่องแบบนี้ได้ยังไงกัน ต่อสายหาเอ็นโซด่วนเลย”

สิ้นคำสั่งสายฟ้าแลบ อีวานก็รีบสั่งโทรศัพท์เครื่องบางออกมากดเบอร์เพื่อติดต่อเพื่อนร่วมสายงานรุ่นน้องที่ทำหน้าที่ภาคพิเศษอยู่ประเทศไทย

อย่างทันท่วงที

“เอ็นโซอยู่ไหนสายแล้วครับ”

“ฟังฉันให้ดีนะเอ็นโซ...”

รับโทรศัพท์มาได้ อัสมานก็จัดการกรอกเสียงอันทรงพลังลงไปแบบ
เนิบช้าแต่หนักแน่นอยู่ในที

“ภายในสิบสองชั่วโมงนับจากนี้ ฉันต้องได้เห็นอันธิดาตัวเป็นๆ ที่นั่น
ก่อนที่การเดินทางจะเริ่มต้นขึ้นในวันพรุ่งนี้”

“เอ่อ...ท่านซีคต้องการให้ผมอุ้มคุณผู้หญิงหรือครับ แต่ว่า...ที่นี่
ประเทศไทยนะครับไม่ใช่ซาเลียฮาน”

ปลายสายทำเสียงอีกอักล่ำปากใจ การทำออกอาจในต่างแดนไม่ใช่
เรื่องที่สมควรนัก

“ฉันไม่สนว่านายจะทำยังไง แต่ถ้านายไม่สามารถทำตามที่ตั้งใจได้
ฉันคงต้องพิจารณาตำแหน่งของนายกับน้องชายใหม่แล้วละ เอ็นโซ”

โดนเจ้านายยกตำแหน่งหน้าที่อันภาคภูมิใจมากดดัน ไม่ใช่แต่เอ็นโซ
ที่พูดไม่ออก อีวานที่ยืนฟังอยู่ไม่ห่างยังแทบไม่อยากจะเชื่อหู ว่าท่านผู้นำ
ประเทศที่ประชาชนส่วนใหญ่ต่างเคารพรักและเกรงขามจะมีคำสั่งแบบ
บ้าอำนาจถึงเพียงนี้ มีอย่างที่ไหน สั่งลูกน้องให้อุ้มผู้หญิงทุกๆ ที่ประเทศนั้น
ไม่ได้อยู่ในความปกครองของตัวเอง!

“ผมจะพยายามจนสุดความสามารถครับ”

“สิ่งที่ฉันอยากได้ยินจากนายไม่ใช่คำว่าพยายาม แต่คือคำว่าภารกิจ
สำเร็จ”

“ครับซีค”

ปลายสายรับคำอย่างซันแข็ง จากคำบอกเล่าของบอดีการ์ตรุ่นพี่อย่าง
อีวานว่าสตรีผู้นี้มีความสำคัญต่อท่านซีค สองพี่น้องก็ไม่ลังเลเลยที่จะทำงาน
ชิ้นนี้ หากว่ามันสามารถสร้างความสุขให้เจ้านายเหนือหัวได้ แค่นี้ก็น้อยไป
หากเทียบกับการที่เห็นท่านผู้นำทนทำงานอย่างหนักเพื่อความเป็นอย่างอยู่ที่ดี

ของประชาชนชาวซาเลียฮานมาตลอดระยะเวลาหลายปี

“นายยิ้มอะไรนักหนาอีวาน จะไปไหนก็ไป”

หลังจากวางสายกับเอ็นโซ อัสมานจึงหันมาเอ็ดคนสนิทที่ยืนยิ้ม ยีวนเสียงเสียว

“ครับ ไปเดี๋ยวนี้ครับ”

อีวานโค้งกายแล้วออกจากห้องไปอย่างรวดเร็ว ด้วยรู้ใจผู้เป็นนายดี ว่าเวลานี้ต้องการความเป็นส่วนตัว

ให้หลังคนสนิทที่เดินจากไป ผู้เป็นนายจึงมีเวลาขบคิดถึงเรื่องราว ที่ได้รับรู้แบบไม่ทันตั้งตัวเพียงลำพัง แม้ว่าความรู้สึกผิดบาปที่เคยกัดกิน หัวใจนั้นจะมลายหายไป แต่อัสมานกลับยังไม่รู้สึกถึงความโล่งใจแต่อย่างใด เนื่องจากว่าชายหนุ่มไม่สามารถหาเหตุผลมารองรับการกระทำของอันธิดา ได้ เวลานี้ สิ่งที่รู้แจ้งแก่ใจอย่างชัดเจนก็คือ เขาโดนแม่ผู้หญิงจอมอวดดี ตบตาเรื่องยาคุมฉุกเฉินเข้าแล้วอย่างจัง! ซ้าเจ้าหล่อนยังคิดจะหอบเอา เลือดเนื้อเชื้อไขของเขาไปตกระกำลำปากในถิ่นทุรกันดารอีกต่างหาก พอคิดถึงเรื่องตั้งครภัก์พลันเรื่องความฝันประหลาดก็แวบเข้ามาในหัว อัสมานแทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าความฝันประหลาดที่เขาเคยบอกตัวเอง ว่าเป็นไปไม่ได้นั้นจะกลายเป็นความจริง!

โลกหมุนลับ

6 เครื่องบินเจ็ตขนาดห้าสิบกกว่าที่นั่งของบริษัทเอกชนถูกเช่าเหมาลำจากสนามบินจังหวัดเชียงรายในราคาที่สูงกว่าปกติถึงสองเท่า เนื่องจากว่าเป็นกรณีฉุกเฉิน กว่าทุกอย่างจะลงตัวภายในห้องพักผู้โดยสารบนเครื่องบินลำนี้ก็ได้ ก็ทำเอาเอ็นโซและน้องชายถึงกับเหงื่อซึมไปตามๆ กัน เนื่องจากปัญหาใหญ่ไม่ได้อยู่ที่คนหมดสติ แต่อยู่ที่เพื่อนรักต่างเพศของคุณผู้หญิงอย่างซันไซน์ที่เหวี่ยงวินไม่ยอมฟังเหตุผลจนพวกเขาทั้งสองต้องตัดสินใจจับมัดมือมัดปากแล้วอุ้มขึ้นเครื่องอย่างทุลักทุเล ไหนจะต้องหาลำโพงในการสื่อสารกับผู้นำหมู่บ้าน เพื่อปรับความเข้าใจเรื่องที่ยังธิดาต้องเลิกทำหน้าที่เป็นครูอาสาสอนเด็กอย่างกะทันหันนั้นอีก

การปฐมพยาบาลในเบื้องต้นตามคำแนะนำของแพทย์ก่อนหน้านี้ นั้นถูกนำมาใช้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง เพราะแพทย์เจ้าของไข้รับรองว่าเป็นเพียงอาการหน้ามืดเป็นลมธรรมดา ทั้งสองหนุ่มจึงได้คลายกังวลเรื่องความปลอดภัยด้านสุขภาพของว่าที่คุณแม่อย่างอันธิดา

เวลาผ่านไปกว่าครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ที่ซันไซน์พยายามแกะเชือกที่

มัดมือออกแต่ไม่เป็นผลสำเร็จ สุดท้ายเลยถอดใจแล้วหันมาพึ่งสังเกตการณ์
หนุ่มหล่อทั้งสองแทนว่าปฏิบัติตัวกับเพื่อนรักของเธออย่างไรบ้างขณะอยู่
บนเครื่องบิน เมื่อเห็นว่าบุคคลต้องสงสัยไม่มีท่าทีคุกคามแต่อย่างใด ชันไชน์
จึงเริ่มเชื่อใจว่าบุรุษรูปหล่อทั้งสองเป็นคนของซีค้อสมานอย่างทีกล่าวอ้าง
จริงๆ ครู่ต่อมาเลยลองเอ่ยปากขอร้องด้วยภาษาอังกฤษสำเนียงแปร่งๆ

“นี่ พ่อรูปหล่อ ไหนๆ ก็แก้ผ้าปิดปากให้แล้ว ช่วยแก้มัดที่มือให้
หน่อยได้ไหม เมื่อยจะตายอยู่แล้วเนี่ย”

“ได้ครับ ถ้าคุณผู้ชาย...”

“อ้าย! ฉันเป็นผู้หญิงเต็มร้อยยะ”

ยังไม่ทันได้พูดให้จบประโยค เอ็นโซก็ต้องรีบเอามืออุดหูเพื่อป้องกัน
เสียงกรีดร้องแหลมๆ เลี้ยววินาทีถัดมาจึงเปลี่ยนการเรียกขานอีกฝ่ายตาม
ที่เจ้าตัวบอก ด้วยเกรงว่าแก้วหูของตนจะแตกออกเป็นเสียงๆ เสียก่อนที่จะ
เดินทางกลับถึงซาเลียฮาน

“ครับ คุณผู้หญิงก็คุณผู้หญิง ถ้าคุณรับปากว่าจะอยู่บนเครื่องบิน
ลำนี้ด้วยความสงบ ไม่หวีตัวร้องโวยวาย ผมก็จะช่วยแก้มัดให้ ตกลงใหม่
ครับ”

พอหนุ่มร่างใหญ่ยอมรับปากอย่างว่าง่าย แถมยังพูดจาด้วยท่าทาง
สุภาพนอบน้อม ชันไชน์จึงยอมพยักหน้าแต่โดยดี เครื่องบินกำลังลอยตัว
สูงละลืออยู่บนท้องฟ้าแบบนี้ เรื่องอะไรหล่อนจะเอาชีวิตไปเสี่ยง เกิดสร้าง
ความรำคาญใจจนพ่อรูปหล่อโมโหแล้วจับเธอโยนลงไปคงและเป็นโฉกกัน
พอดี

เมื่อตกลงกันได้ ผ้าเนื้อนิ่มที่พันธนาการตรงข้อมือจึงถูกคลายออก
โดยฝีมือของเอ็นโซในเวลาต่อมา

“ขอบคุณ”

“นั่งตามสบายครับ ต้องการเครื่องดื่มอะไรก็สั่งพนักงานได้เลย”

เมื่ออีกฝ่ายยอมทำตามข้อตกลง เอ็นโซจึงเสนอแนะอย่างมีมิตรไมตรี

ก่อนที่จะปลีกตัวไปดูโอซิลที่ฝ้าดูอาการของคุณผู้หญิงอย่างใกล้ชิดตั้งแต่
ตอนขึ้นเครื่อง

ร่างใหญ่ที่นั่งฝ้าอันธิดาตลอดช่วงเวลาสองชั่วโมงเต็มแอบอมยิ้ม
น้อยๆ ระยะเวลาเกือบสองเดือนที่ได้รับคำสั่งจากอิวานให้ไปปฏิบัติภารกิจ
พิเศษที่ประเทศไทย โอซิลมีโอกาสได้เห็นใบหน้าของอันธิดาในระยะใกล้
แบบนี้เป็นครั้งแรก บอกเลยว่าถ้าไม่ทราบอายุมาก่อนชายหนุ่มคงเดาไม่ถูก
ยิ่งวันนี้หญิงสาวแต่งกายด้วยชุดเอี้ยมยีนส์ขาสั้น ยิ่งทำให้มองดูเหมือน
เด็กสาววัยรุ่นเข้าไปใหญ่ ไหนจะใบหน้าवलที่ดูสวยใสแม่ไร้การแต่งแต้ม
นั่นอีกที่มองอย่างไรก็ไม่รู้สึกเบื่อ ไม่แปลกใจเลยว่าเหตุใดหญิงสาวจึงเป็น
ที่ถูกตาต้องใจของท่านผู้นำแห่งประเทศไทยซาเลียนมากกว่าหญิงใด

“คุณผู้หญิงยังไม่รู้สึกตัวอีกหรือ”

เอ็นโซเอ่ยถามน้องชายเมื่อรู้สึกว่าคุณสมควรแก่เวลาตามที่คุณหมอ
เจ้าของไข้คาดเดาเอาไว้แล้วว่าไม่เกินสองชั่วโมงคุณอันธิดาน่าจะรู้สึกตัว

“เมื่อสักครู่เริ่มขยับตัวบ้างแล้ว”

จังหวะเดียวกันก็เห็นว่าเปลือกตาบางเริ่มขยับยุกยิก ชันโซไน้เห็น
อย่างนั้นจึงรีบปรีเข้ามาหาบ้าง

“พวกคุณหลบไปก่อน ฉันขอดูแลตัวเอง”

เอ็นโซพยักหน้าให้น้องชายเพื่อถอยห่าง อย่างน้อยการที่คุณผู้หญิง
ตื่นมาแล้วเห็นหน้าเพื่อนรักเป็นคนแรกก็น่าจะช่วยให้สถานการณ์เป็นไป
ในทางบวกมากกว่าทางลบ

อันธิดาเปิดเปลือกตาขึ้นแล้วรีบหลับลงอีกครั้งเมื่อรู้สึกเสบตา
ก่อนที่จะค่อยๆ ลืมตาขึ้นอีกครั้งเพื่อปรับให้ชินกับระดับแสงสว่างภายใน
ห้องพักขนาดเล็กบนเครื่องบิน

“ชันโซไน้ ที่นี่ที่ไหนกัน”

นั่นคือคำถามแรกหลังจากที่กลอกตาไปรอบเพดานห้องแล้วรู้สึกว่

สถานที่แห่งนี้ไม่ใช่ห้องพยาบาลที่เธอเข้าไปตรวจร่างกายเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

“เราโดนจับตัวมา ตอนนี้อยู่บนเครื่องบิน”

คำตอบที่ได้ทำให้ร่างเล็กที่นอนหลับไปกว่าสองชั่วโมงเศษหะลึ่งพรวดขึ้นในทันใดทันที จังหวะนั้นสายตาก็ปะทะเข้ากับบุรุษร่างใหญ่สองคนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามพอดี

“แล้วคุณพวกนี้เป็นใคร”

ไม่รอให้ชั้นไซน์ตอบคำถาม ทั้งเอ็นโซและโอซิลพากันลุกขึ้นยื่นค้อมคำนับอย่างนอบน้อม ก่อนที่จะแนะนำตัวเองด้วยสำเนียงอังกฤษแบบชัดแจ้วเป็นรายบุคคล

“ผมเอ็นโซครับ”

“ผมชื่อโอซิลครับ”

“แล้วพวกคุณจับฉันกับเพื่อนมาทำไมไม่ทราบ”

“เป็นคำสั่งของซีคัสมานครับ”

ได้ฟังคำตอบที่บอด้การตัดสินใจสองพูดขึ้นอย่างพร้อมเพรียงแล้วอยากจะบ้าตาย อันธิดาไม่เข้าใจว่าเธอมีเวรมีกรรมอะไรนักหนา ชีวิตถึงต้องกลับมาวนเวียนกับเจ้าของชื่อนี้อีกครั้ง

“พวกคุณไม่รู้หรือไม่ว่าทำแบบนี้มันผิดกฎหมาย”

“รู้ครับ แต่มันเป็นคำสั่ง”

เอ็นโซตอบพลางให้เหตุผล และเพื่อเจ้านายเหนือหัวที่เคารพเพียงแล้วถึงแม้จะรู้อยู่แต่ใจว่ามันไม่ถูกต้อง เขากับน้องชายก็ยังยืนยันที่จะทำตามคำสั่งอยู่ดี

“หึ! คำสั่งของคนบ้าอำนาจนะสิ แล้วนี้จะพาฉันไปไหน”

ต้นประโยคต่อว่าผู้เป็นเจ้านายและท้ายประโยคหันกลับมาถามผู้เป็นลูกน้อง

“ซาลิฮานครับ”

“เยี่ยมซะไม่มี ฉันเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สิ่งของที่พวกคุณอยากจะจับไปไหนก็ได้โดยไม่ถามความสมัครใจสักนิดว่าฉันอยากไปหรือเปล่า”

เป็นคำแตกดันเกมตัดพ้อที่เอ็นโซและน้องชายพูดไม่ออก คิดแล้วก็น่าเห็นใจ แต่ทำอะไรได้ในเมื่อมันเป็นคำสั่ง พักใหญ่พอเห็นว่าอารมณ์ของหญิงสาวเริ่มเย็นลง โอลีลจึงเอ่ยขอร้องจากใจจริง

“พวกเราต้องขอร้องครับ”

“เอาเถอะ ฉันรู้ว่าพวกคุณทำไปเพราะหน้าที่”

“ขอบคุณที่เข้าใจครับ”

ทั้งสองหนุ่มหันไปสบตากันแล้วหลุดยิ้ม นึกโล่งใจที่สตรีผู้นี้รู้จักแยกแยะ ไม่ได้ตั้งแง่กับพวกเขาในทางลบจนเกินไป อีกอย่างการที่หญิงสาวเป็นคนมีเหตุผลก็ช่วยลดความอึดอัดในการเดินทางร่วมกันครั้งนี้ได้เป็นอย่างดี

“ถ้าเข้าใจกันแล้วก็ขอเชิญพวกคุณออกไปด้านนอกก่อนนะคะ เพราะฉันมีเรื่องที่จะต้องสะสางกับเพื่อนรักเป็นการส่วนตัว ซึ่งมันน่าจะยาว!”

หลังจากที่นั่งนิ่งฟังอยู่นาน ชันไซน์จึงพูดแทรกขึ้นเสียงหนัก พอได้รับรู้ว่าเพื่อนรักตั้งครครษ์ ยังไม่ทันได้ถามความเป็นมาก็เกิดเรื่องราวโกลาหลขึ้นเสียก่อน

“ตามสบายครับ ผมจะสั่งให้พนักงานนำเครื่องดื่มมาเสิร์ฟ คุณหมอกำชับว่าหลังจากคุณผู้หญิงรู้สึกตัวควรจิบเครื่องดื่มอุ่นๆ”

เอ็นโซชี้แจงด้วยความหวังดี พออันธิดาพยักหน้าเป็นเชิงว่ารับรู้ ทั้งสองหนุ่มจึงโค้งกายแล้วเดินออกจากห้องพักไป

“โอาละ ทีนี้ก็เล่ามาให้หมดว่าเรื่องราวมันเป็นมาอย่างไร”

หลังจากพนักงานที่นำเครื่องดื่มเข้ามาเสิร์ฟ ปิดประตูลง ชันไซน์ก็หันมาเปิดฉากกับเพื่อนรักทันที

“แกโกรธฉันเหรอ”

“ตอนนี้ยัง แต่ถ้าแกโยกโย้ไม่ยอมพูดความจริงเกี่ยวกับเรื่องที่แก
ห้องละครี่ ฉันโกรธแกจริงๆ แน่”

ปากบอกว่ายัง แต่กลับแสดงออกอย่างมีแรงอน คนที่แอบมีความลับ
กับเพื่อนจึงทำหน้าที่เนียนอย่างคนที่กำลังสำนึกผิด

“ฉันขอโทษ...อันที่จริงฉันก็ตั้งใจว่าจะเล่าให้แกฟังหลังจากที่รู้ผลตรวจ
นี่แหละ”

“หมายความว่ายังไง นี่แกกำลังจะบอกว่าตัวเองตั้งใจให้รูปแบบนี้
เกิดขึ้นอย่างนั้นเหรอ”

“คือ...แกฟังฉันก่อนสิ ฉันมีเหตุผลอยู่นะ”

“พูดมา ฉันรอฟัง”

สละบัตหน้าออกด้านข้างอย่างกระพืดกระพืดแล้วกอดคอร้อง
คำอธิบาย อยากจะโกรธแต่ก็โกรธไม่ลง ด้วยว่าเป็นเพื่อนรักเคยร่วมทุกข์
ร่วมสุขกันมานาน เห็นอย่างนั้นอันธิดาจึงเริ่มถ่ายทอดเรื่องราวเกี่ยวกับการ
ตั้งครมภ์ไปเรื่อยๆ โดยมีชั้นไฮน์คอยสอดแทรกอยู่เป็นระยะ

“หา...ซึ่งเกิลมัม! แกเอาส่วนไหนของร่างกายคิดซะ!”

“ก็เอาสมองคิดนั่นแหละ”

อันธิดาบอก เธอใคร่ครวญเรื่องนี้อย่างถี่ถ้วนแล้วว่า มันไม่ใช่ปัญหา
ใหญ่โตหากเธอจะให้กำเนิดเด็กสักคนโดยไม่มีพ่อ เธอมั่นใจว่าด้วยศักยภาพ
ของตนเองสามารถดูแลเด็กให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพได้เพียงลำพัง
เรื่องนี้เจ้าตัวคิดมานานแล้ว พอได้ได้จังหวะเมื่อต้องยอมแลกพรหมจรรย์
กับข้อตกลงบางอย่างกับใครบางคน เธอจึงฉวยโอกาสอันนี้ให้เป็นประโยชน์
แม้ว่ามันอาจจะผิดพลาดจากที่คาดเอาไว้มากไปหน่อยก็ตามที

“ฉันรู้ว่าแกฉลาดปราชญ์เรื่อง แต่เรื่องนี้มันเป็นเรื่องละเอียดอ่อน
เด็กควรเกิดมาท่ามกลางความรักความอบอุ่นจากพ่อและแม่”

“ฉันไม่เห็นความจำเป็นว่าเด็กจะต้องมีพ่อ ในเมื่อฉันเองก็ไม่มีพ่อ

แม่คนเดียวก็สามารถให้ความรักและความอบอุ่นแก่ฉันได้”

อันธิดาได้กลับอย่างฉะฉาน การที่พ่อของเธอคิดนอกใจแม่ไปมีภรรยาคนใหม่ ทำให้หญิงสาวรู้สึกมีอคติต่อเพศตรงข้ามเรื่อยมา ด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้เธอมีความคิดแปลกประหลาดในสมอง อยากมีลูกแต่ไม่อยากมีสามี ที่ผู้ชายยังจ้างผู้หญิงมาเป็นแม่บุญอุ้มแล้วจ่ายเงินเอาแต่ลูกไว้ได้ ฉะนั้นผู้หญิงก็ต้องทำได้เช่นกัน ถึงกรณีอาจแตกต่างกันไปบ้างก็เถอะ

“นุ่น แกคิดว่าฉันดูไม่ออกหรือ ว่าจริงๆ แล้วแกก็รู้สึกโหยหาความรัก ความอบอุ่นจากพ่อเหมือนกัน”

คนฟังถึงกับนิ่งงัน เมื่อสิ่งที่ชนไซน์พูดมานั้นมันแทงใจดำเข้าอย่างจัง ไซ้แล้ว หลายครั้งที่เธอแอบบิจฉายามเห็นลูกคนอื่นได้รับความรักจากพ่อ แต่อันธิดาไม่เคยแสดงความรู้สึกเหล่านั้นออกมาให้ใครรับรู้ ยิ่งเมื่อกลายเป็นเสาหลักของครอบครัว เธอยิ่งต้องเผยแต่ความเข้มแข็งเท่านั้นเพื่อให้น้องสาวกับแม่สบายใจ

น้ำใสๆ ที่ไหลอาบลงสองแก้มเนียนทำให้ชนไซ้ต้องรีบพาเข้าไปกอดบล็อบเพื่อนสาว

“ฉันขอโทษ”

ชนไซ้บอกร่วมกับลูบล้างเพื่อนรักเพื่อปลอบประโลม น้อยนักที่จะเห็นน้ำตาจากผู้หญิงแกร่งที่ชื่ออันธิดา เพราะถ้าหากมันไหลออกมา นั่นหมายความว่ามีการกระทบจิตใจอย่างรุนแรงนั่นเอง

ร่างเล็กกลั่นสะอื้นจนตัวสั่นเทา อันธิดาไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกันว่า พักนี้ทำไมหัวใจจึงอ่อนแอหนัก เพียงแค่โดนสะกิดนิดหน่อยน้ำตาก็พานจะไหล ปกติแล้วเธอเป็นคนเข้มแข็งจะตาย ถ้าไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับคนที่รักที่แคร์ก็อย่าหวังว่าจะได้เห็นน้ำตา

“ร้องให้เสียบ้างก็ดีนะแก ร้องให้พ่อ บางทีน้ำตาก็ช่วยบรรเทาความทุกข์ที่อยู่ในใจได้เหมือนกันนะ”

ไต้ยีนอย่างนั้น คนที่กำลังสับสนมืดแปดด้านเลยปล่อยโฮโดย

ไม่คิดจะกักเก็บอีกต่อไป

“ฉันกลัวจิ้งเหลนแก่ กลัวว่าจะต้องเสียดู๊กไป ฮึ๊ก!”

อันธิดาเอ่ยสิ่งที่ตนเองเป็นกังวลปนเสียงสะอื้น ยอมรับว่าที่แรกหลังจากที่รู้ว่าตัวเองโดนอัสมานหลอก เธอเคยคิดว่าจะเอาเด็กออกหากว่าตั้งท้องขึ้นมาจริงๆ เพราะไม่อยากจะให้เลือดเนื้อเชื้อไขของคนใจร้ายลืมนตา ดูโลก แต่พอได้สติ อันธิดาก็รู้จักแยกแยะว่าเด็กคือผู้บริสุทธิ์ เขาจะเติบโตมาเป็นอย่างไรก็อยู่ที่การเลี้ยงดูเป็นสำคัญ ด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้เธอละทิ้งความคิดเรื่องการเอาเด็กออกแล้วรอคอยอย่างมีความหวัง แต่แล้ววันที่เธอสมหวังกลับมีอุปสรรคเกิดขึ้นเสียอย่างนั้น

“อย่าเพิ่งตีตนไปก่อนไข้สิ บางทีมันอาจไม่เป็นอย่างที่เราคิดก็ได้ ท่านซีคอาจจะเลี้ยงดูทั้งแกทั้งลูกก็ได้นี่นา”

“ฉันไม่ต้องการให้ใครมาเลี้ยงดู ลูกคนเดียวฉันเลี้ยงได้ อีกอย่างคือฉันไม่อยากเป็นนางบำเรอของคนไร้หัวใจ แกรู้ไหมว่าเรามีผู้หญิงในฮาเร็มเป็นร้อย แต่กลับไม่คิดจะรักใครอย่างจริงจังเลยสักคน”

“ไม่แน่นอนะ แกอาจจะเป็นรักแรกของท่านซีคก็ได้ ใครจะไปรู้”

“สมชาย!”

เมื่อรู้สึกว่เพื่อนรักพูดส่อไปในทางล้อเล่น อันธิดาจึงเรียกชื่อจริงที่น้อยคนนักจะรู้ด้วยเสียงอันดัง ทำเอาเจ้าของชื่อถึงกับหวีดร้องเสียงหลงทีเดียว

“ว้าย! หยาบคาย แกมาเรียกชื่อต้องห้ามได้ยังไงกันยะ!”

“ก็ใครใช้ให้แกพูดแบบนี้กันล่ะ คนยิ่งกำลังซีเรียสอยู่นะ”

“ก็เพราะเห็นแกซีเรียสเกินไปนี่ไง ฉันกลัวว่าหลานฉันจะออกมาหน้าตาเหมือนแกในตอนนี้ ก็เลยพูดให้แกเลิกคิดมากไปยะ”

ชั้นไซน์แวดกลับเสียงแหลม เห็นเพื่อนเป็นทุกข์มากเกินไปเลยเกรงว่าจะกระทบกระเทือนต่อเด็กที่อยู่ในท้อง ถึงจะเป็นผู้ชาย แต่เรื่องอ่อนไหว พรรคนี้เจ้าหล่อนเคยศึกษามาก่อน ด้วยเคยคิดอยากจะมีลูกกับเขา

เหมือนกัน เพียงแต่มันเป็นไปได้

“ขอบใจนะ ที่เป็นห่วง”

“ยะ กว่าจะถึงซาเลเซียนน่าจะอีกหลายชั่วโมง ทีนี้ก็กินนมแล้ว พักผ่อนก่อนเถอะ หลานฉันจะได้แข็งแรง ส่วนเรื่องอื่น อะไรจะเกิด มันก็ต้องเกิด อย่าเพิ่งไปคิดมาก มีชันโซ่คอยปกป้องอยู่ทั้งคนแล้วแกจะต้องกลัวอะไร”

อันธิดามองเพื่อนรักที่ชูแขนแบบไร้กลัวแล้วยิ้มผิด รู้ดีว่าเพื่อนรักแค่ต้องการให้ตนอารมณ์ดี เพราะถ้าชันโซ่ช่วยปกป้องอย่างที่พูดได้จริง เธอคงไม่ได้มานั่งชมวีวที่ประดับไปด้วยก้อนเมฆหลากลวดลายอยู่บนเครื่องบินแบบนี้

“ยังงี้ก็ขอบใจแกมากนะ”

“ฮือ จะขอบใจอะไรกันนักกันหนา ก็เราเป็นเพื่อนกันนี่นา”

อันธิดาสวมกอดเพื่อนรักด้วยความซึ่งใจ ขณะเดียวกันก็พยายามนึกหาทางออกว่าจะจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างไรดี

“โทรศัพท์พวกเราโดนยึดไปหมดอย่างนี้จะทำอะไรได้”

เมื่อนึกไปถึงน้องสาวที่พำนักอยู่ในประเทศซาเลเซียนในฐานะน้องสะใภ้ของซีคัสมาน ว่าที่คุณแม่ก็พึมพำอย่างคนหมดหวัง เพราะถ้าหากเธอมีเครื่องมีสื่อสารในตอนนี้อาจมีทางรอดจากเงื้อมมือคนใจร้ายไปได้

“แกอย่าเพิ่งคิดอะไรตอนนี้เลย ดื่มนมนี้แล้วนอนพักซะ”

ถ้อยคำที่เต็มไปด้วยความหวังดีทำให้อันธิดายอมรับแก้วนมที่ยังอุ่นอยู่นิดหน่อยจากมือของชันโซ่มาดื่มอย่างว่าง่าย ก่อนจะดื่มน้ำล้างปากตามแล้วนอนพักตามคำแนะนำของเพื่อนรักแต่โดยดี ในเมื่อตอนนี้ไม่สามารถทำอะไรได้ ก็ต้องยอมรับชะตากรรมที่กำลังจะเกิดด้วยความจำใจ แต่เหนือสิ่งอื่นใด อันธิดาก็ตั้งใจอย่างแน่วแน่ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม เธอจะปกป้องเจ้าตัวน้อยที่อยู่ในครรภ์จนสุดชีวิต!

“**บ**ลายคิดว่าเกมนี้ใครจะเป็นผู้ชนะ”

ไอซีลถามพี่ชายหลังจากที่มีโอกาสคุยกันตามลำพัง และคนฟังก็
เข้าใจอยู่ในที่ว่าอีกฝ่ายหมายถึงเรื่องใด

“คุณอันธิดา”

“อะไรทำให้นายตอบแบบมั่นใจขนาดนั้น”

ไอซีลถามต่อด้วยความสงสัย เมื่อเห็นผู้เป็นพี่ชายตอบแบบมั่นใจ
แถมยังไม่เสียเวลาคิดแม้แต่วินาทีเดียว

“ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าใครที่ถือไพ่เหนือกว่า”

“นายจะพูดอะไรที่มันเข้าใจง่ายกว่านี้หน่อยไม่ได้หรือยังงั้น”

ไอซีลว่าอย่างหงุดหงิด การแปลความหมายคำพูดแฝงนัยที่มันสลับ
ซับซ้อนไม่ใช่เรื่องที่ชายหนุ่มถนัดสักนิด ผิดกับเรื่องต่อสู้ที่ไม่เคยเป็นสอง
รองใคร

“พูดไปนายก็ไม่เห็นภาพ เอาไว้คอยดูกันไปเรื่อยๆ เดี่ยวนายก็จะ
เข้าใจ ทางที่ดีไปพักผ่อนเอาแรงกันดีกว่า เพราะเราอาจต้องเดินทางต่อ
ทันทีหลังจากที่เดินทางถึงซาเลียฮาน”

เอ็นโซบอกแล้วแยกตัวออกไป ทั้งคำพูดปริศนาไว้ให้น้องชายได้
ขบคิดอย่างที่ชอบทำ แม้ว่าอีกฝ่ายจะพูดแบบนี้เป็นประจำ แต่ไอซีลกลับ
ไม่ชินสักที แถมคราวนี้ยังน่าคิดเพราะมันเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับคนสำคัญ
ระดับประเทศ

ร่างสูงใหญ่เดินรั้งท้ายพี่ชายเพื่อเข้าประจำที่หนึ่ง โดยที่ในใจยังคิดถึง
เรื่องอีกฝ่ายพูดไปเมื่อสักครู่นี้ไม่เลิก ที่ไอซีลไม่กล้าท้วงติงมากนักเพราะ
ได้ประจักษ์กับตามาหลายครั้งแล้วว่า ส่วนใหญ่เรื่องที่เอ็นโซคาดเดามัน
มักจะถูกต่องันเอง

“**จ**ัดการแปลจดหมายฉบับนี้เป็นภาษาไทย แล้วส่งไปให้คุณดารา
ที่ประเทศไทยโดยด่วน”

อัสมานยื่นกระดาษแผ่นเล็กที่ตนเองเขียนขึ้นให้แก่ลูกน้องคนสนิท คำสั่งการที่ถ่ายทอดไปยังเฮ็นโซและโอซึลถือเป็นการกระทำที่เรียกได้ว่า ล้วงเกิน เพราะฉะนั้นเพื่อเป็นการแสดงออกถึงความรับผิดชอบและสำนึกผิด ชายหนุ่มจึงคิดว่าควรแจ้งไปยังมารดาของอันธิดาให้รับทราบ ไม่เช่นนั้น นางคงตกอกตกใจเหมือนคราวที่ลูกสาวคนเล็กหายตัวไปเป็นแน่

“ถ้าไม่มีอะไรคาดเคลื่อน อีกไม่เกินครึ่งชั่วโมง เครื่องบินที่สองคน นั้นเข้ามาน่าจะลงจอดที่สนามบินซาเลียฮานครับ”

อีวานรับจดหมายมาแล้วรายงานตามที่ได้รับข้อมูลมาจากหน่วยรับ สัญญาณภาคพื้นดินของสนามบินส่วนตัวที่สร้างขึ้นเพื่อรองรับการใช้งาน เฉพาะบุคคลในตระกูลฟาอัสเท่านั้น

“อีม ทีมแพทย์พร้อมไหม”

“พร้อมครับ”

ที่ต้องถามกำชับเพราะเรื่องนี้มีการเปลี่ยนแปลงไปจากแผนเดิมนิดหน่อย จากที่แรกที่ต้องการเฉพาะแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านรักษาโรคหัวใจ กับทันตแพทย์ เลยต้องขอแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านสูตินรีเวชเพิ่มอีกหนึ่งคน เนื่องจากว่ามีหญิงตั้งครรภ์ร่วมเดินทางด้วย เพื่อมีเหตุฉุกเฉินระหว่างทาง จะได้ช่วยแก้ปัญหาได้ทัน แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นเพื่อความปลอดภัย หากยังไม่ถึงเวลาอันควร อัสมานจะไม่เปิดเผยเรื่องทายาทที่อยู่ในครรภ์ของอันธิดาให้คนอื่นรู้ รับรู้เป็นอันขาด!

“ดี ถ้าอย่างนั้นก็ดำเนินการทุกอย่างไปตามแผนได้เลย”

“ครับซิค”

อีวานรับคำสั่งแล้วโค้งกายเพื่อปลีกตัวไปทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย นึกเสียดายที่ตนเองไม่ได้ร่วมเดินทางในครั้งนี้ เพราะมีหน้าที่สำคัญต้อง รักษาการแทนในระหว่างที่ท่านผู้นำไม่อยู่ ด้วยชายหนุ่มเป็นคนที่ซื่ออัสมาน ไว้วางใจมากกว่าผู้ใด

6 เคลวิน คาร์ล หัวหน้าทีมแพทย์อาสาในภารกิจพิเศษมองหญิงเหล็กที่แบกเป้สะพายหลังไปใหญ่มาแต่ไกลด้วยความประหลาดใจ ถ้าเขาไม่ผิด เธอน่าจะมุ่งตรงมายังคาราวานรถลูขทรายที่พวกตนกำลังจัดเตรียมเครื่องมือแพทย์ เนื่องจากวันพรุ่งนี้ต้องออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืด วันนี้จึงต้องจัดเตรียมอุปกรณ์รวมทั้งสัมภาระทุกอย่างขึ้นรถให้เรียบร้อยก่อนจะวันตกดิน

ก่อนหน้านั้นหมอเคลวินประจำการอยู่ที่เหมืองอัญมณีของเพื่อนรักอย่าง อติล บิน ฟาส แต่ที่ขอย้ายมาประจำการอยู่ที่ศูนย์แพทย์ฉุกเฉินซึ่งอยู่ไม่ห่างจากแท่นขุดน้ำมันแห่งใหม่ล่าสุดนั้น เหตุผลสำคัญก็มีเพียงอย่างเดียวคือติดตาต้องใจบอดีการ์ดสาวหัวที่กำลังเดินมุ่งหน้ามาทางนี้แหละ

เมื่อเจ้าหล่อนเดินเข้ามาใกล้แล้วโยนกระเป๋าไปใหญ่ใส่รถ เคลวินจึงเอ่ยทักขึ้น

“ไม่ก็รู้ว่าคุณร่วมเดินทางในครั้งนี้อย่างไร?”

“ก็รู้ชะลิวี่”

ถ้าไม่ยียวนกวนประสาทก็คงไม่ใช่ซะเนี่ย ชื่อนั้นหมอเคลวินประสบมาแล้วจนชิน ตลอดระยะเวลาสองเดือนที่ตามจีบสาวหัวนี้ คำพูดกวนโห้สะมากกว่านี้เขาก็เคยได้ยินมาแล้วนับไม่ถ้วน ถึงอย่างนั้นคุณหมอหนุ่มก็ยังไม่นึกถอดใจแต่อย่างใด แต่ที่อาสาเดินทางไกลร่วมภารกิจออกเยี่ยมราษฎรกับท่านซีคค์แค่ต้องการทดสอบหัวใจตัวเอง ว่าถ้าอยู่ห่างกันแล้วเขาจะคิดถึงเจ้าหล่อนมากแค่ไหนก็เท่านั้น

“จะมีสักวันบ้างไหมที่พูดกับผมดี?”

เคลวินถามพร้อมกับส่ายหน้าอย่างระอา

“คุณก็ถอดใจเลิกจีบฉันเสียทีสิ แล้วฉันจะพูดดีด้วย?”

เคลวินสังเกตว่าก่อนหน้านั้นไซเนียก็ไม่เคยพูดกับเขาดี ๆ อยู่แล้ว พอเขาแสดงออกอย่างเปิดเผยว่าจีบเท่านั้นแหละ เจ้าหล่อนยิ่งออกอาการ

ต่อต้านมากขึ้นอีกหลายเท่า ไม่รู้ว่าเธอมีอคติอะไรกับเขานักหนา

“คงไม่มีวันนั้นหรอกครับคนสวย เพราะผมเป็นคนมีอุดมการณ์
ตราบดีที่ยังไม่บรรลुरूปร่างหมาย ผมไม่มีทางถอดใจเด็ดขาด”

“หมอโรคจิต”

“ใช้ที่ไหน ผมเชี่ยวชาญด้านโรคทั่วไปครับ”

แม้จะรู้ว่าสาวทำหมายถึงเรื่องใด แต่เคลวินกลับไม่ใส่ใจ พุดไปอีก
คนละเรื่องหน้าตาเฉย หลายคนเคยพูดว่าเขาชอบของแปลก ชายหนุ่ม
ไม่เถียง เพราะโซเนียเป็นคนแปลกจริงๆ เกิดมาเขาพึ่งเคยพบเคยเห็น
นี่แหละ ผู้หญิงอะไรทั้งกวนประสาท ทั้งห้าว แถมยังพลังเยาะอย่างกับ
ผู้ชาย ถึงอย่างนั้นคุณหมอหนุ่มกลับรู้สึกถูกอกถูกใจตั้งแต่แรกพบใน
ภารกิจลับเมื่อสองเดือนก่อน ชายหนุ่มได้เห็นมากับตาตัวเองแล้วว่า โซเนีย
แต่งตัวด้วยชุดพื้นเมืองแล้วทั้งสวยและเซ็กซี่ขนาดไหน นั่นจึงเป็นสาเหตุ
ว่าทำไมเขาถึงต้องตาต้องใจจนต้องเดินทางมาจับเธอแบบจริงจัง

“อีตาบ้า!”

ว่าแล้วจึงเดินหนีเสีย เคยแต่ยียวนกวนคนอื่น โดนยียวนกลับบ้าง
จึงเริ่มอารมณ์เสีย นับวันคุณหมอหนุ่มยิ่งรู้ทันเธอมากขึ้น ถ้ายังไม่อยาก
เสียหัวใจ เห็นทีว่าต้องอยู่ให้ห่างไกลจากตาหมอจอมกวนนี้เข้าไว้

“ถึงจะบ้าแต่ก็บ้ารักนะครับ...”

ยอมเลิกง่ายๆ คงไม่ใช่หมอเคลวินผู้อารมณ์ขัน และประโยค
หวานซึ่งที่แฝงไปด้วยความยียวนก็เรียกเสียงหัวเราะจกหนุ่มๆ รอบข้าง
ที่กำลังจัดเตรียมสัมภาระได้เป็นอย่างดี

คนที่กำลังก้าวทำวาระงักก็แล้วหันไปกวาดมองด้วยสายตาอันน่า
สะพรึงกลัวแบบเรียงคน เสียงโห่ร้องเมื่อสักครู่นี้จึงเงียบลงราวกับปิด
สวิทช์ ด้วยหนุ่มๆ หลายคนยังไม่อยากเอาชีวิตไปเสี่ยงสักเท่าไร เพราะ
ทุกคนในหน่วยรบต่างก็รู้จักตีตีศัพท์ของโซเนียดีว่าเธออยู่ในข่ายสายโหด
เพราะฉะนั้นถ้ายังไม่อยากให้ชีวิตอยู่รอดปลอดภัย ควรรีบสงบปากเอาไว้จะ

ดีที่สุด!

เคลวินมองตามหลังสาวหัวด้วยความชอบใจ ไม่รู้มาก่อนว่าหญิงสาวจะร่วมเดินทางในครั้งนี้ เพราะไม่มีรายชื่อเธออยู่ในวาระการประชุมเมื่อสองวันก่อน ชายหนุ่มเดาว่าอาจมีเหตุฉุกเฉินบางประการที่ทำให้เธอต้องเข้าร่วมภารกิจแบบกะทันหัน อย่างไรก็ตาม บางทีนี่อาจเป็นโชคชะตาที่ไม่ยอมให้เธอกับเขาห่างกันก็เป็นได้ หมอหนุ่มร่างใหญ่คิดแล้วอมยิ้มอยู่ในหน้าเพียงลำพัง

6 เครื่องบินเจ็ตลำใหญ่แตะรันเวย์บนสนามบินซาลิฮานในเวลาเกือบสามทุ่ม ลงจากเครื่องมาอันธิดาก็พบว่ามิดิลูมิซินคันใหญ่มาจอดรออยู่แล้วก่อนหน้านี้ พร้อมกับบุรุษวัยฉกรรจ์อีกสามสี่นาย เดาว่าน่าจะเป็นทีมอารักขาของซีคัลส์มานั่นเอง

โอซิลเดินไปเปิดประตูรถให้หญิงสาวและเพื่อนรักอย่างเร่งรีบ ด้วยถูกก้าบจากอิวานเป็นอย่างดีว่าการปรากฏตัวของคุณอันธิดาในครั้งนี้จะต้องมีคนรู้เห็นน้อยที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากต้องการให้เกิดความปลอดภัยจากคนที่จ้องจะทำร้าย หากพวกมันรู้ว่าหญิงสาวคือคนสำคัญของซีคัลส์มานคงไม่ใช่เรื่องที่ดี

“เราจะไปไหนกันคะ”

พอรถเคลื่อนตัวออกไปได้สักพัก อันธิดาจึงเอ่ยถามโอซิลที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“วังซาลิฮานครับ ท่านซีคัลกำลังรอคุณผู้หญิงอยู่ที่นั่น”

คำตอบที่ได้ฟังไม่ได้ทำให้รู้สึกประทับใจเลยสักนิด หันไปสบตากับชั้นไชน์ที่นั่งอยู่ข้างๆ จึงได้รับการบีบกระชับอุ้งมือจากเพื่อนรักเพื่อส่งกำลังใจ

ใช้เวลาไม่ถึงสิบห้านาที ลูมิซินคันใหญ่สี่ตัวมันปลดสายก็วิ่งเข้าสู่ประตูวังซาลิฮาน ด้วยผ้าม่านสีทึบที่ปิดรอบด้านห้องโดยสารภายในรถ อันธิดา

จึงไม่สามารถมองเห็นได้ว่าตอนนี้ตนเองอยู่ที่ใด จนกระทั่งรถจอดสนิท แล้วลงมาสาวเจ้าก็ยังไม่รู้สึกคุ้นตา เพราะตอนมาร่วมงานแต่งงานของน้องสาวเมื่อสองเดือนก่อนเธอไม่เคยอย่างกรายมาที่ตึกนี้เลย

“เชิญทางนี้ครับคุณผู้หญิง”

เอ็นโซ่ผายมือด้วยกิริยานอบน้อม เมื่อเห็นว่าเพื่อนรักของหญิงสาว ทำท่าจะเดินไปด้วยกัน ผู้เป็นน้องชายจึงรีบเอ่ยบอก

“ห้องรับรองของคุณชั้นไซน์อยู่ทางด้านนี้ครับ”

“เอ่อ...ฉันกับเพื่อนขอพักห้องเดียวกันนะคะ”

อันธิดารีบออกตัวแทนเพื่อนเมื่อเห็นท่าไม่ดีว่าชั้นไซน์จะโดนกันตัว ออกห่าง

“เรื่องนั้นคงต้องคุยกับท่านซีคะครับ ถ้าท่านซีอนุญาตแล้วค่อยว่ากันอีกทีครับ”

บุคคลที่ถูกกล่าวถึงซ้ำแล้วซ้ำเล่าสร้างความขจัดใจให้กับอันธิดายิ่งนัก อะไรๆ ก็ต้องขึ้นอยู่กับคนคนเดียว ทำอย่างกับว่าตัวเองเป็นเจ้าของชีวิตของทุกคนอย่างนั้นแหละ

“ก็ได้ค่ะ ไม่ต้องเป็นห่วงนะชั้นไซน์ トラบิไตที่เด็กอยู่ในห้องของฉัน คนบ้าอำนาจนั้นคงไม่กล้าทำอะไรรุนแรง”

ตอบบอดีการ์ตหนุ่มอย่างกระแทกกระทั้น ก่อนที่จะหันไปบอกให้เพื่อนรักคลายความกังวล ซึ่งแท้จริงแล้วอีกฝ่ายไม่ได้รู้สึกเป็นกังวลเลย หลังจากที่เห็นว่าทุกคนที่ไปปฏิบัติตัวกับเพื่อนสาวอย่างให้เกียรติ

“จ๊ะ ดูแลตัวเองดีๆ นะ ค่อยพูดค่อยจากัน นึกถึงเด็กที่กำลังจะเกิดมาเข้าไว้”

เด็กที่อยู่ในห้องเพื่อนรักนั้นต่างหากที่ชั้นไซน์นึกเป็นห่วง ไม่อยากให้การกระทบกระเทือนจากสภาวะจิตใจอันย่ำแย่ของว่าที่คุณแม่ที่อาจถ่ายทอดไปถึงทารกที่อยู่ในครรภ์

ตกลงกันได้ต่างฝ่ายจึงต่างแยกย้ายไปคนละทาง ทุกย่างก้าวที่เดิน

ลึกลงไปในตัวตึก อันธิดาก็เริ่มรู้สึกว่ามันเย็นเยือก อาจเป็นเพราะว่า เธอกำลังรู้สึกหัวใจที่ต้องพบหน้ากับใครบางคนที่จากกันไปถึงสองเดือน กระมัง

พออันธิดาก้าวผ่านประตูห้องของเจ้านาย เอ็นโซซึ่งทำหน้าที่นำทาง จึงโค้งกายคำนับเพื่อขอตัว

อันธิดารู้สึกโล่งใจเล็กน้อยเมื่อไรเงาของคนที่กำลังหัวน้ใจว่าจะต้องเจอ มีเพียงนางกำนัลสองนางที่ยืนยิ้มหวานรอต้อนรับอยู่ภายในห้อง

“หนูชื่อมินาค่ะ ส่วนนี้บาตี พวกเราได้รับคำสั่งให้มาทำหน้าที่ปรนนิบัติรับใช้คุณผู้หญิงค่ะ”

“ขอบใจค่ะ แต่ฉันดูแลตัวเองได้ พวกเธอกลับไปพักผ่อนเถอะ”

อันธิดาบอกอย่างเอือมๆ เธอแข็งแรงดี ไม่ได้เป็นง่อยสักหน่อย ที่จะต้องคอยให้คนปรนนิบัติดูแล

“หามีได้ค่ะ มันคือหน้าที่ คุณผู้หญิงเดินทางมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำให้สบายตัวดีกว่านะคะ หนูเตรียมน้ำอุ่นไว้ให้แล้วค่ะ”

ข้อเสนออันธิดายอมพยักหน้ารับแต่โดยดี เดินทางมายาวไกลรู้สึกเหนอะหนะตามเนื้อตัวเต็มที แต่พอสาวใช้เดินนำไปยังห้องน้ำแล้วไม่มีที่ท่าว่าจะกลับออกไป ความวุ่นวายเล็กๆ จึงเกิดขึ้น เมื่ออันธิดายืนยันว่าจะอาบน้ำเองโดยไม่ต้องมีใครคอยช่วยเหลือ

หนักเข้าเมื่อเสียงเอะอะโวยวายดังลั่นไปถึงด้านนอก เจ้าของห้องที่แท้จริงจึงต้องเดินมาด้วยตนเอง อัสมานมองร่างเล็กในชุดเอี๊ยมยีนส์ ขาสั้นที่ยืนจังก้าอยู่กลางห้องน้ำทางด้านหลังด้วยสายตาที่อยากจะคาดเดา เห็นท่าว่างานนั้นนางกำนัลคงจะรับมือกับความพยศของสาวเจ้าไม่ไหว เลยส่งสายตาคมดูให้ทั้งสองนางออกไปจากห้องน้ำนี้เสีย

อันธิดาเห็นอย่างนั้นจึงถอนหายใจด้วยความโล่งอก แต่รู้สึกโล่งได้ไม่ถึงนาที อากาศจุกตรงลิ้นปี่ก็เข้ามาแทนที่ ตามมาด้วยอาการหายใจไม่ทั่วท้อง เมื่อหันไปเห็นตัวต้นเหตุที่ทำให้สาวใช้ยอมออกจากห้องน้ำไป

แต่โดยดี

ราวกับว่าโลกใบนี้หมุนวนย้อนกลับมาที่เดิม เมื่อตากลมโอบสบเข้ากับ
ดวงตาคู่คมที่ดูกร้าวเหมือนคราวที่เจอกันครั้งแรกไม่มีผิด!

